

ปรากฏการณ์..!
หัวใจทองคำ

MISSION OF THE
GOLDEN HEARTS

www.kalyanamitra.org

ปรากฏการณ์..!
หัวใจทองคำ

MISSION OF THE
GOLDEN HEARTS

www.kalyanamitra.org

คำนำ

ทองคำ.. เป็นสิ่งหายาก

แต่ผู้มีหัวใจทองคำ บอกว่า “ไม่ยาก”

ดังเรื่องราวดีๆ ที่ได้รวบรวมเอาไว้

เพื่อเป็นกำลังใจให้กับ

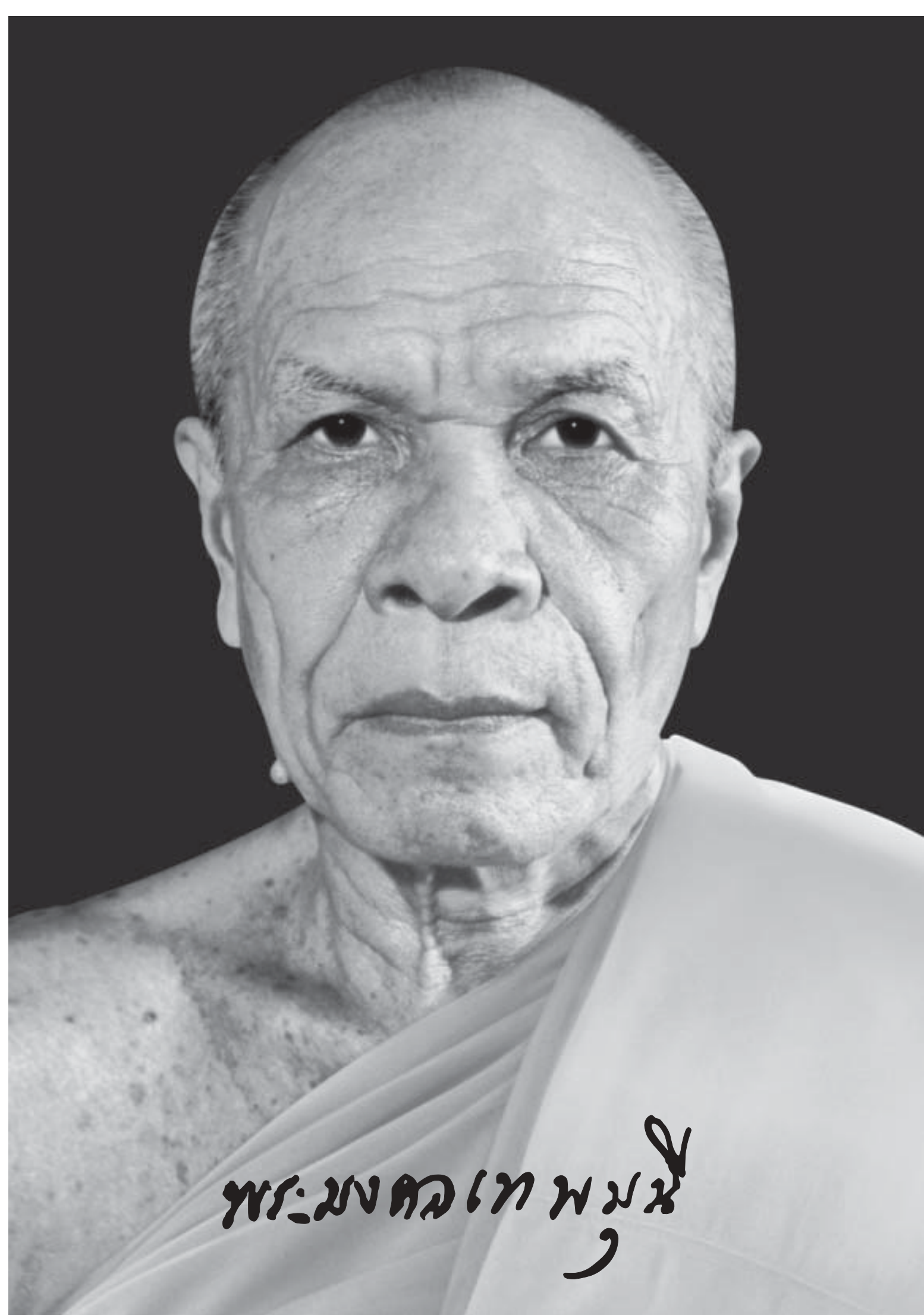
ผู้กำลังเติมทองคำ.. **ให้เต็มหัวใจ**

ด้วยความจริงใจ

ร.ลิวเฉลิมวงศ์

สารบัญ

ความยิ่งใหญ่..ของหลวงปู่วัดปากน้ำ	๕
จุดเปลี่ยนชีวิต..ผู้มีหัวใจทองคำ	๙
แฝงลอยขายถุง..หัวใจทองคำ	๑๙
ครอบครัวของเรา..หัวใจทองคำ	๒๗
ฝ่าวิกฤตชีวิตได้ด้วย..หัวใจทองคำ	๓๓
ผู้ช่วยคุณครูไม่ใหญ่..หัวใจทองคำ	๔๐
หลานหลวงปู่..หัวใจทองคำ	๕๐
ทำไม..ต้องหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำ	๖๔
ความยาก ๗ ประการกับโอกาสที่มาถึง	๖๖
ข้อแตกต่าง ระหว่างการส่งผลของบุญที่ทำทันที	๖๙
แต่ทยอยทำไปเรื่อยๆ จนครบ กับรอให้มีเงินครบก่อน แล้วค่อยทำบุญทีเดียว	
านิสงส์ของการหล่อพระด้วยทองคำ	๗๑

พระมงคลเทพมุนี

ความยิ่งใหญ่.. ของ หลวงปู่วัดปากน้ำ

บนโลกใบนี้ มีบุคคลผู้สร้างคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษย
อยู่มากมาย และเราก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นหนี้บุญคุณบุคคลเหล่านั้น
อยู่ไม่น้อย

..เฟลมมิง

ผู้ค้นพบยาเพนนิซิลิน

มาตามแมรี คูรี

ผู้ค้นพบเรเดียมที่ใช้รักษามะเร็ง

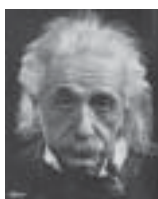
พี่น้องตระกูลไรท์

ผู้คิดค้นเครื่องบิน

อลัน เทอริง

ผู้ค้นพบคอมพิวเตอร์

หรือแม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นอัจฉริยะระดับโลก
อย่างนิวตัน และไอน์สไตน์

เพราะถ้าไม่มีพวกเขา เราก็อาจไม่มีตึกสูงๆ ไม่มีเส้นใย
นำแสง เครื่องจักรกลอำนวยความสะดวก รถยนต์ เครื่องซักผ้า
เครื่องปั่นน้ำผลไม้ ฯลฯ

บุคคลเหล่านี้ ล้วนคิดเพื่อให้เรามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
ไม่ต้องอยู่ในถ้ำ ก่อไฟแบบเดิมๆ ทำให้เรามีชีวิตที่แสนจะ
สะดวกสบาย

แต่ทำไมความสะดวกสบายที่มีมากขึ้น ไม่เคยช่วยให้
ความทุกข์ในวัฏสงสารลดน้อยถอยลงเลย อีกทั้งความทุกข์
ยังคงอยู่กับเรา และเกิดขึ้นๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

ถ้าหากมีใครสักคนค้นพบวิธีหนีออกจากความเกิด
ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ เพื่อให้เราไม่ต้องทุกข์อีก
เพื่อให้เราไม่ต้องเกิดแก่เจ็บตาย บุคคลนี้จะมีคุณอนันต์กับ
โลกใบนี้สักเพียงไร...

แต่ทว่า ๒,๕๐๐ กว่าปีมานี้ พระลัมบาลัมพุทเธเจ้าทรง
ค้นพบหนทางแห่งการดับทุกข์ ทำให้คนที่เกิดในยุคนี้จำนวน
หนึ่งสามารถบรรลุผลนิพานตามท่าน โดยไม่ต้องกลับมาเกิด
แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องมาใช้เทคโนโลยีที่สะดวกสบายบนความ
ทุกข์อีก

แต่หลังจากที่พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว ๕๐๐ ปี สิ่ง
พระองค์ทรงค้นพบ คือ วิชชาธรรมกาย ที่ทำให้มนุษย์ยุคนั้น
นิพพานตามพระองค์ ก็ได้เลือนหายไป

จนกระทั่งมีภิกษุรูปหนึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มุ่งมั่นต่อ
ธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งค้นพบวิชชาธรรมกายที่หายสาบสูญไป
ขึ้นมาใหม่ และได้พำสอนมนุษย์ให้เข้าถึงหลักแห่งการพ้นทุกข์

ภิกษุรูปนี้มีใจปรารถนา **ไม่ใช่**เพื่อจะไปนิพพานเพียงคน
เดียว หรือช่วยสรรพสัตว์ไปเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ท่านได้ตั้ง
มโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ไว้ว่า จะขอชนสรรพสัตว์ไปให้หมดทั้ง
ภพ ๓ ทุกภพ ทุกจักรวาล และขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย

นี่แหละ..คือความยิ่งใหญ่ของท่าน ที่ทำให้คนเคารพ
บูชาศรัทธาท่าน และสามารถเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำเพื่อ
ท่านได้...

เธอเป็นตัวแทน “คนเคยจน”
ที่แหวนทองวงเล็ก ๆ วงหนึ่ง
เปลี่ยนชีวิตเธอให้รวย
และพร้อมพร้อมทุกสิ่ง...

คุณวิภาวรรณ ชมเชย
เจ้าของกิจการร้านขายยา เจดีฟาร์มาซี

จุดเปลี่ยนชีวิต.. ผู้มีหัวใจทองคำ

ปรากฏการณ์..! หัวใจทองคำ

๔

..กระแสดังดูบางอย่าง ทำให้ทางทีมงานขับรถมาจนถึง
ร้านขายยาแห่งหนึ่งแถวพญาไท ข้าง 7-eleven เพราะ
สะดุดใจกับความสำเร็จอันล้นเหลือที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเธอผู้นี้

วิภาวรรณ ชมเชย เจ้าของกิจการร้านขายยา เจดี
ฟาร์มาซี ผู้เคยทุกข์บนความไม่มีมาก่อน...

“..คนที่มีชีวิตหาเช้ากินค่ำ ยังดีกว่าสภาพของเราในตอนนั้น
เพราะเขายังมีอาชีพ มีงานทำ แต่เราตกงาน ไม่มีเงิน ไม่มี

มรดกตกทอดอะไรจากใครทั้งนั้น เราเริ่มต้นชีวิตคู่กับสามีด้วยความลำบาก ต้องกระเบียดกระเสียรประหยัดทุกอย่าง จนกระทั่งได้มาอ่านเจอหน้าหลังของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับหนึ่งในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่เชิญชวนหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำด้วยทองคำองค์แรก ตอนนั้นเกิดความรู้สึกอยากทำบุญนี้มากๆ แต่เงินที่จะซื้อข้าวกินไปวันๆ ในภาวะตกงานแบบนี้ ยังไม่ค่อยจะมีเลย แต่หากเราไม่ทำตอนนี้ ถ้าวัดเขาหล่อเสร็จแล้ว แม้ต่อไปมีเงินมีทองมากกว่านี้ ร้อยเท่าก็หมดโอกาสทำแล้ว แล้วอีกอย่างเราก็ยังไม่เคยมีโอกาสมอบอะไรให้ใหญ่ๆ กับเขาเลย ด้วยความคิดนี้ จึงทำให้ตัดสินใจปลดสร้อยคอหนัก ๒ สลึง ที่ไว้ห้อยพระติดตัว ส่งมาทำบุญที่วัด ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้จักวัดพระธรรมกายเลย จนกระทั่งทางวัดได้ส่งใบอนุโมทนาบัตรกลับไปให้ ทำให้เราชวนสามีต่อรถมาจากต่างจังหวัด เพื่อมาวัดพระธรรมกายมาร่วมพิธีในวันหล่อหลวงปู่ นั่น..ก็เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เราได้มาวัดพระธรรมกาย

พอมาถึงรู้สึกทึ่งมาก เพราะไม่เคยเห็นคนมาร่วมทำบุญกันมากมายมหาศาลอะไรขนาดนี้ อีกทั้งยังสงบ ศักดิ์สิทธิ์ รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก จนอยู่ๆ น้ำตามันไหลออกมาเอง และขณะนั้น..ความคิดก็แวบขึ้นมาทันทีว่า เรายังทำบุญไม่พอ เราอยากจะทำบุญอีก ประจวบกับเห็นพระท่านถือบาตรมา เราจึงรีบถอด

แหวนแต่งงานที่เรารัก และมีความรู้สึกเราที่สุด เป็นแหวนทองเกลี้ยงหนัก ๑ บาท ซึ่งเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายในชีวิตแล้ว ขณะแหวนเลื่อนออกจากนิ้ว น้ำตาแห่งความปีติก็ไหลออกมาอีกครั้ง เกิดความรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก ว่าสมบัติของคนจนๆ อย่างเราจะกลายเป็นสิ่งที่มีค่าสูงสุดที่ทำให้คนเขากราบไหว้กันแล้ว เราจึงอธิษฐานในขณะที่หย่อนแหวนลงในบาตรพระว่า นี่เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของลูกที่มีอยู่แล้ว แต่ลูกปรารถนาให้ทองของลูกหลอมเป็นเนื้อเดียวกับองค์หลวงปู่ตลอดไป นับจากนี้ไป.. ขอให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้น มีอาชีพที่มั่นคง มีทุกอย่างพร้อมบริบูรณ์อย่างที่คนรวยเขามี สามารถเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ได้...

ซึ่งก็แปลก..ว่าทำไม
เราไม่มีความรู้สึก
เสียดายเลย ทั้งๆ ที่ก็
เพิ่งมาวัดครั้งแรก
ธรรมะอะไรก็ 모르ทั้งนั้น
หน้าซ้ำตั้งแต่เกิดมา
เคยทำบุญมากที่สุดก็แค่
๕๐ บาท ๑๐๐ บาท

เท่านั้น แต่ขณะนั้นมันอึดใจอย่างบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่ตอนนั้น
เราสองสามีภรรยา มีเงินติดกระเป๋าเพื่อต่อรถกลับบ้านกันแค่
๑๐๐ กว่าบาท ซึ่งพอถึงบ้านเงินเราก็เกลี้ยงกระเป๋าพอดี

หลังจากนั้นไม่นาน ประมาณ ๑ เดือนต่อมา อยู่ๆ พี่ชาย
ของสามีก็มายกร้านขายยาให้ บอกว่ากิจการมันไปไม่ไหวแล้ว
แต่ต้องใช้หนี้แทนเขาด้วยประมาณ ๓ ล้านบาท อีกทั้งยังต้อง
รับภาระผ่อนจำนองอีก ๕๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน นานถึง ๑ ปี
แต่เราก็ตัดสินใจรับมา ซึ่งก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกัน
ว่า..ทำไมถึงกล้าตัดสินใจรับมา ทั้งๆ ที่เราจะต้องกลายเป็นคน
มีหนี้สินท่วมหัวขึ้นทันที เพราะเงินเกือบ ๔ ล้านเมื่อ ๑๓ ปี
ก่อนถือว่าเยอะมากๆ แต่เราก็กลับมีความรู้สึกเล็กๆ ในใจว่า ร้าน
นี้แหละ..จะเปลี่ยนเราจากสภาพคนจนให้เป็นคนรวย

นับจากรับร้านมา เราลำบากสุดๆ เลย ทำงานแบบไม่ได้หยุด ได้หย่อนจนแทบไม่มีเวลาพัก เพราะต้องสร้างความน่าเชื่อถือให้กับร้านขายยาแห่งนี้ใหม่หมด ยอมเหนื่อยที่สุด เพื่อให้มีรายได้มาเคลียร์ปัญหาหนี้สิน แต่เหนื่อยแค่ไหนเราก็มีที่พึ่งทางใจ เพราะเราได้เริ่มเข้าวัดพระธรรมกายแล้ว พอเราไปวัดครั้งหนึ่ง ก็จะซื้อเทปธรรมะของหลวงพ่อกันฟังตลอด เราทำตามที่ท่านสอน คือทำทานทุกวัน ทำบุญทุกบุญตามอย่างท่านไม่เคยขาดเลย พอได้เงินมา เราก็แบ่งเงินไว้ใช้หนี้ส่วนหนึ่ง แบ่งไว้ใช้ส่วนหนึ่ง แบ่งไว้ทำบุญส่วนหนึ่ง และที่ได้ทำทุกวันไม่เคยขาดเลย วันละหลายๆ ครั้ง คือ การอธิษฐานขอกับหลวงปู่ เราตื่นมาเปิดร้านทุกเช้า จะสวดมนต์ แล้วอธิษฐานขอหลวงปู่เลยว่า **ขอให้ขายได้วันละเป็นแสน เป็นล้านนะคะ** ดูเหมือนเราเวอร์ และอธิษฐานในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ แต่ด้วยบุญที่ทำและศรัทธาที่มีต่อหลวงปู่ ทำให้เกิดความมั่นใจลึกๆ อย่างบอกไม่ถูก จนมีเหตุให้เงินล้านเข้ามาอยู่ในมือเราจนได้ และไม่ว่าเราจะเจอמרסםชีวิตหนักขนาดไหน เราก็รอดมาได้ทุกครั้งแม้ในสถานการณ์ที่ไม่น่าจะรอด จนเรามั่นใจในอานุภาพของท่าน

จากการที่เราอธิษฐาน และทำบุญถึง ๆ นี้เอง ทำให้รายได้เข้ามาเยอะมาก เราได้เอาเงินไปซื้ออสังหาริมทรัพย์เพื่อขายต่อ และได้กำไรมากจนไม่อยากเชื่อ **ทำให้สามารถทยอยใช้หนี้**

เก่าได้หมด และมีเงินขายร้านขายยาได้ ๒ ปี ต่อ ๑ ร้าน
จนปัจจุบันเรามีร้านขายยาถึง ๕ ร้านแล้ว ยังไม่รวม
อสังหาริมทรัพย์อื่นๆ

จนกระทั่งครั้งล่าสุด ก็ได้ตัดสินใจทำบุญมากที่สุดตั้งแต่
เข้าวัดมา คือ ทำบุญหลังคามหาธาตุวิหารคดไป ๑ โมดูล
จนเงินเราหมดจริงๆ แต่หลังจากทำไปแล้ว ก็มีเหตุอัศจรรย์
ที่ทำให้ได้ร้านขายยาร้านที่ ๕ มา และหลังจากนั้นไม่นาน
ก็ทราบว่าจะมีการหลอกลวงปู่ไปอีก แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเอาเงินมาจาก
ทางไหน เพราะเงินหมดแล้ว แต่เราก็ไม่เคยท้อในเรื่องการ
ทำบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่เลย เพราะที่เราทำทุกสิ่งในตอนนี้
ก็เพราะเราทำบุญที่เกี่ยวข้องกับท่านมาโดยตลอด ใจมันจึงบอก
ตัวเองว่า จะทำบุญทองกับท่านสัก ๑ กิโลทอง และหลังจาก
นั้นไม่นานนัก ก็มีเจ้าหน้าที่ธนาคารโทรศัพท์มาหาว่า ที่เราเคย
กู้แบงก์ไปซื้อตึก ๑.๖ ล้านบาท ตามสัญญาเป็นเวลาในการผ่อน
ใช้ให้หมดภายใน ๒๐ ปี แต่เนื่องจากรายได้เราเข้ามาเยอะมาก
จนสามารถผ่อนชำระได้ครบภายในระยะเวลาแค่ ๒ ปีเท่านั้น
ทำให้แบงก์เป็นผู้เสียหาย คือจะไม่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ย
เงินกู้ตามระยะเวลาที่ได้ทำสัญญากันไว้ ซึ่งเท่ากับเราทำผิด
สัญญาโดยที่เราไม่รู้ ดังนั้น เราจึงต้องเสียค่าปรับ ๓% ของเงินกู้
ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เราก็ต้องเสียเงินฟรีๆ เป็นจำนวนมาก

เจ้าหน้าที่ธนาคารเขาก็แนะนำว่า ถ้าพี่ไม่อยากเสีย ๓ % ให้กู้เพิ่มอีกล้านได้ไหม และให้ผ่อนชำระประมาณเดือนละหมื่นกว่าบาทก็พอ เราก็ตอบตกลงทันที เพราะเราตั้งใจจะเอาเงินมาหล่อทองกับหลวงปู่พอดี อีกทั้งทำให้เราไม่ต้องเสียเงินฟรีๆ ด้วย ทำให้เราได้เงินมาหล่อทองหลวงปู่ได้อย่างอัศจรรย์

ทุกวันนี้...ใครว่าวัดพระธรรมกายหลอก ขอเอาชีวิตตัวเองเป็นตัวอย่าง เราทำบุญสุดกำลังทุกครั้ง ทำแบบชนิดที่คนไม่ได้มาวัดรู้แล้วตกใจหงายหลัง แต่พอเราได้อะไร ก็จะได้อย่างที่เขารู้แล้วก็หงายหลังเหมือนกัน หากไม่ได้มาสัมผัสและรับรู้

ด้วยตัวเองอย่างเพ็งเชื้อข้าวลือเลย อย่าให้ข้าวลือมาทำให้ตัวเองเสียโอกาสในชีวิตที่จะทำให้เราร่ำรวยขึ้นในอนาคต ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา ๑๓ ปี ตั้งแต่เข้าวัดมา สมปรารถนาแทบทุกอย่างตามที่ขอหลวงปู่ไว้ ขอให้เรามีสุดยอดของรถยนต์ไว้ขับ ปัจจุบันเรามีรถเบนซ์คันใหม่มาขับ ขอให้มีลูกที่ดี เราก็มีลูกที่ดีมากๆ เป็นแชมป์กอล์ฟรุ่นเยาวชนระดับประเทศ ขอให้เราสามารถเลี้ยงบรืวารได้ เราก็ซื้อตึกให้บรืวารอยู่กันอย่างสบาย

ทุกวันนี้เราภูมิใจมากๆ เหมือนได้เข้าวัดเพราะหลวงปู่ตามให้เรารวย ถ้าเราไม่ได้หล่อทองครั้งนั้น ท่ามกลางภาวะที่เราไม่มีในตอนนั้น เราจะได้รวยเหมือนตอนนี้ หรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ชีวิตและอนาคตของเราจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้

ดังนั้นเมื่อใครทำบุญด้วยตัวเองแล้ว อยากให้นำข้าวบุญนี้ไปบอกญาติพี่น้อง

ที่เขาได้เกิดมาเป็นเศรษฐีติดกับเราด้วย เพราะทองนิดๆ หน่อยๆ ของเขา อาจเปลี่ยนชีวิตเขาให้เป็นชีวิตที่ประสบความสำเร็จสูงสุดก็ได้ แม้ในภาวะที่เศรษฐกิจเป็นแบบนี้ ใครๆ ก็บ่นว่าเงินทองหายาก ค่าครองชีพสูง ค่าน้ำมันแพง เวลาเราไปบอกบุญใครๆ ก็ไม่เข้าใจ เพราะเขาคงรู้สึกว่าการบุญเหมือนลม เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เมื่อเขาไม่เข้าใจ เขาก็ไม่ทำบุญ เมื่อไม่ทำ บุญที่มีอยู่ก็น้อยลงทุกวัน ทำให้ผีตอเคลือบเงาลงเรื่อยๆ แต่หากเขาได้มารู้ความจริงบางอย่างว่า แท้จริงแล้วเงินทองทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่บนโลกนี้ เป็นของกลางๆ ของโลก ใครมีบุญมากก็จะมีกระแสดึงดูดสมบัติไปหาคนๆ นั้น ด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งหากเขาได้มารู้ความลับตรงนี้ เราเชื่อว่าเขาต้องทำบุญ เพื่อให้ตัวเขาเองอยู่รอดท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจแบบนี้...”

สองลุงป้า
แม่จะเข้าสู่วัยชรา
แต่ยังลุกขึ้นมาขายของ
เพื่อจะได้มีเงินมาทำบุญ..

คุณป้าบุปผา และคุณลุงสมชาย สุกมลมิตร
เจ้าของแผงลอยขายกุง

แผงลอยขายกุง.. หัวใจทองคำ

ปรากฏการณ์..! หัวใจทองคำ

๑๙

..เพราะความยิ่งใหญ่ของหัวใจเขาทั้งสอง ที่ได้สละแรง
กายแรงใจ เพื่อแลกกับทรัพย์มาไว้ทำบุญ แม่เงินที่ได้ไม่มาก แต่
ความตั้งใจที่ยิ่งใหญ่ของเขามีค่ามาก มากเสียจนหลายคนต้อง
สนใจ

วันนี้..เราต้องรีบกว่าทุกวัน เพื่อออกเดินทางกันตั้งแต่ตี ๕
เพื่อมาหา คุณป้าบุปผา และคุณลุงสมชาย สุกมลมิตร ที่
แผงลอยติดริ้ววัดเศวตฉัตร ย่านฝั่งธนฯ เพราะคุณลุง คุณป้า
ตื่นเช้ากว่าเรา ..ตื่นตั้งแต่ตี ๑ เพื่อมาขายของ!!

“..ป้าเรียนมาน้อย จบแค่ ป.๔ ส่วนลุงไม่ได้เรียนเลย เพราะพ่อแม่เราจนมาก มีอาชีพอะไรที่พอจะทำได้ ก็ทำกันไปก่อน อีกทั้งป้ายังต้องเลี้ยงลูกอีก ๕ คน เลี้ยงเขาไม่ได้สบายเหมือนลูกคนอื่นหรอก เลี้ยงตามมีตามเกิด เพราะเราต้องอยู่กันอย่างประหยัด จนทุกวันนี้เขาโตกันหมดแล้ว แยกย้ายกันไปมีครอบครัว ซึ่งเขาก็ทำหน้าที่ลูกที่ดี ส่งเงินมาให้ป้ากับลุงใช้ แต่ก็ไม่มาก ไม่มายอะไร เพราะเขามีลูกมีเต้า มีภาระมากมายที่ต้องรับผิดชอบ ยิ่งเศรษฐกิจเป็นแบบนี้ ป้าก็สงสารลูก ไม่อยากเอาเงินเขาเลย แต่จะอาศัยแค่ลำพังเงินที่ลูกให้เพียงแค่นั้น มันก็เกือบพอ นะ..แต่เราต้องประหยัดอย่างที่สุด ไม่มีเหลือไว้ทำบุญกับเขา อีกทั้งตอนนี้แม่ของป้าก็มาป่วยหนักอยู่โรงพยาบาลด้วย ป้ากับลุง เลยต้องช่วยกันขายของแผงลอย ทั้งๆ ที่ลูกๆ ก็จะช่วยกับเรา เสมอว่าให้แม่พัก ให้เราเลิกได้แล้ว เพราะอายุป้าก็ตั้ง ๖๖ ปี ส่วนลุงก็ ๗๑ ปีแล้ว แต่ป้าอยากจะมีเงินไว้ทำบุญ เราทำไปวัน ต่อวัน ช่วยกันตายายแบบนี้ไปก่อน เพราะหากไม่ทำเราจะเอา เงินที่ไหนมาทำบุญ แล้วเราก็อายุมากกันแล้ว จะตายวันตายพรุ่ง เมื่อไรไม่รู้ ต้องรีบเอาบุญไปให้มากที่สุด เพื่อตัวเอง เพื่อชาติหน้า เราจะได้ไม่ต้องลำบากกันอีก เราอยากมีอาชีพที่เลือกได้ อยากมีโอกาสเรียนหนังสือ อยากมีความรู้เหมือนคนอื่น แต่ เราไม่ได้เรียน เพราะเราจน เราอยากมีชีวิตวัยเด็กที่สบาย มี เงินมีทองใช้ทำบุญได้มากๆ แก่แล้วก็ไม่ต้องลำบาก บุญนะ..

ไม่มีใครเขามาบังคับให้ป่าทำหรอก แต่ถ้าป่าไม่ทำ ก็ไม่ได้บุญ เมื่อไม่มีบุญ ชาติน้ำป่าก็ต้องลำบากแบบนี้อีก เพราะฉะนั้น..ป่าอยากเอาบุญไปเยอะๆ เพื่อออกแบบชีวิตใหม่ให้กับตัวเอง เพราะการที่เราจะออกแบบชีวิตในภพชาติหน้าใหม่ได้ ต้องใช้บุญใหญ่ บุญแรงๆ บุญที่มีกำลังส่งมากพอ ถึงจะทำให้เราสมปรารถนา...

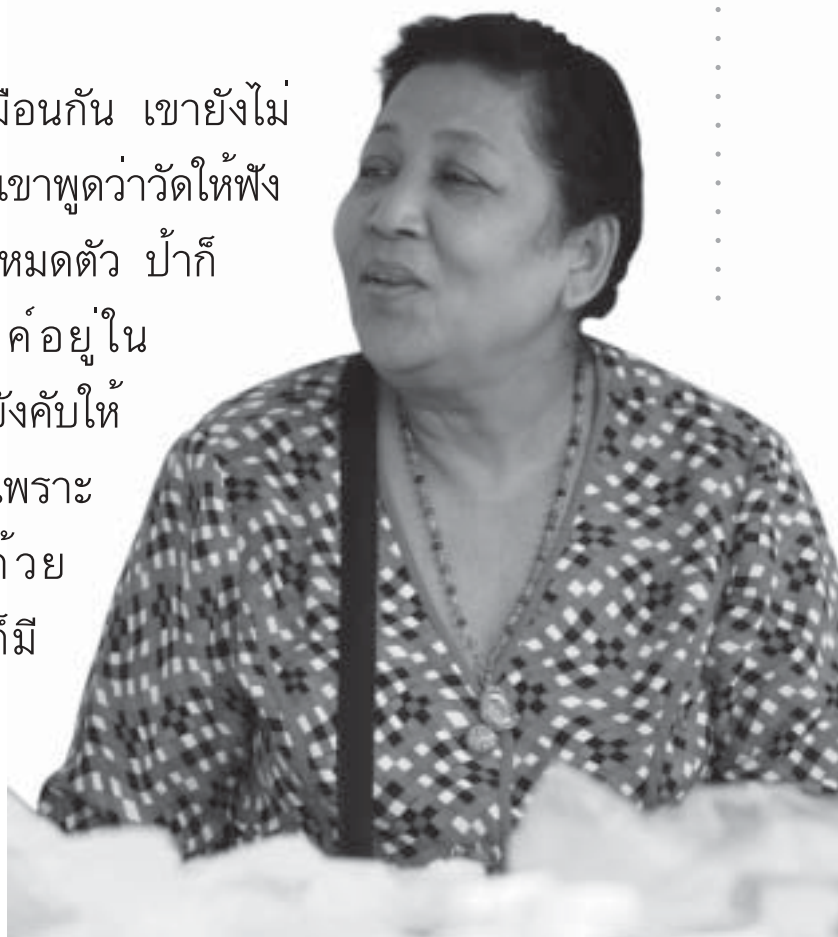
ทุกวันนี้ ลุงกับป้าต้องตื่นกันตั้งแต่ตี ๑ ทุกวันเลย จะเว้นก็วันที่มาวัด จนบางครั้ง..ร่างกายป่าไม่ไหว ง่วงมากๆ ก็ตื่นสายกว่าลุง คือตี ๒ ตื่นมาช่วยกันแบกถุงหิ้ว ขนพวกกาแพ กระป๋อง กระติ่งแดง ลิโพ เอ็มร้อย อย่างละนิดละหน่อย ใส่รถ

ชาเล้ง แล้วซึกันมาตามถนนจนถึงแผงลอยให้ทันตอนตี ๓
แผงป้าอยู่หน้าวัดเศวตฉัตร แถวคลองสาน ผังธนา พอมมาถึงแผง
เราก็หอบถุงลงมาช่วยกันจัด เริ่มขายตั้งแต่เช้ามีดถึง ๙ โมงเช้า
และตอนบ่ายหรือเย็น เราก็จะไปซื้อของแถวนครปฐมมาไว้
ขายที่แผง ทำกันมาแบบนี้ ๑๐ ปีมาแล้ว ยอมรับว่าเหนื่อย..
แต่เราอยากมีเงินทำบุญทุกบุญกับหลวงพ่อ โดยเฉพาะบุญ
อะไรที่เกี่ยวกับหลวงปู่วัดปากน้ำ ป้าไม่เคยพลาดเลย ทุกวันนี้..
มีอะไรป้าจะอธิษฐานขอหลวงปู่ตลอด เพราะป้ากับลุงต้อง
เสี่ยงกับอันตรายบนท้องถนนทุกวัน คือต้องชนของไล่ชาเล้ง
ซึกันมาตามถนนมิดๆ ป้าจึงอธิษฐานขอหลวงปู่ตลอดเลยว่า
ขออย่าให้เราเป็นอะไร ให้เราปลอดภัย แล้วก็ขอท่านให้เรา

ขายดีขายดี ขายให้ได้เยอะๆ จะได้เอาเงินมาทำบุญกับหลวงปู่ หลวงพ่อได้มากๆ ซึ่งก็แปลกนะ..แผงป่าขายดีมาก ขายดีมา โดยตลอด แม้กระทั่งตอนจะเก็บร้านแล้ว ยังมีคนมาซื้อแล้ว ซื้ออีก ส่วนร้านที่เยื้องๆ กัน เขาก็ขายของอย่างเดียวกับป้านะ แต่เขาขายไม่ดีเลย ไม่มีเงินไปซื้อของ จนป้าส่งสารเขามาเลยบอกเขาว่า ให้เอาของป้าไปขายก่อนก็ได้ พอขายได้ค่อยเอาเงินมาให้ ป้าไม่อิจฉาใครหรอก ทั้งๆ ที่เขาก็คขายของอย่างป้า เพราะหลวงปู่สอนเอาไว้ดี ให้เรารู้จักให้ ให้เรามีเมตตา ซึ่งป้าก็ทำอย่างนี้มาโดยตลอด ป้าคิดจะช่วยเขาหลายครั้งโดยการชวนเขามาทำบุญบ้าง แต่เขาบอกว่าไม่มีเวลา ป้าก็ไม่ว่าอะไร เพราะหากไม่มีบุญ แม้ขยันจนเหนื่อยแค่ไหน เงินก็ไม่มา ป้าก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้

ก่อนหน้านี้..ลุงก็เหมือนกัน เขายังไม่เข้าใจหรอก เพราะเพื่อนๆ เขาพูดว่าวัดให้ฟังบ่อยๆ ว่าไปวัดนี้อีกหน่อยก็หมดตัว ป้าก็เลยบอกลุงไปว่า สตางค์อยู่ในกระเป๋ารเรา ไม่มีใครเขามาบังคับให้เรามาบุญได้หรอก แต่ที่ทำเพราะเราอยากได้บุญ เราทำด้วยความเต็มใจ แล้วทุกวันนี้ก็มี

เงินทำบุญมากกว่าเดิมอีก ยังไม่เห็นหมดตัวสักทีเลย เพราะขายของได้ดีวันดีคืนขนาดนี้ จนกระทั่งลุงเขาเข้าใจและใจเปิด ยอมเหนื่อยขายของกับเราด้วยความปลื้มทุกวัน โดยเฉพาะช่วงนี้..ตั้งแต่ที่ป้าทราบว่าจะมีการหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำ ป้าดีใจที่สุดเลย ปลื้มอย่างบอกไม่ถูก เพราะหล่อหลวงปู่องค์แรกป้ามาไม่ทัน พอทราบว่ามีการหล่อหลวงปู่อีก ป้าเลยตัดสินใจทำทันที โดยเอาสร้อยคอตัวเอง

ไปขาย แล้วริบเอาเงินประเดิมทำบุญไปก่อน แล้วก็รวบรวมเอาเงินที่ได้จากการขายของ ริบชวนลูก ชวนหลานแคะเงินจากกระปุกมาทำบุญ และก็ยังชวนแม่ของป้าด้วย แม่เขาจะทำมาคนละนิดละหน่อย แต่ก็ทำเต็มกำลัง เพราะคนบ้านนอกไม่ได้รวยอะไร จนตอนนี้ป้าทำไป ๕ บาทแล้ว พูดถึงแล้วก็มีความสุขมาก ยิ่งนึกยิ่งมีความสุข ลูกเขาก็ตลึงไปด้วย เราเลยคิดกันว่าอยากจะทำให้ได้สัก ๑๐ บาท แต่ตอนนี้ยังไม่มีเงินเลย เราจะตั้งใจขายของ เก็บหอมรอมริบจากตรงนี้แหละ

ทุกวันนี้..ป้าภูมิใจนะ ที่ครอบครัวเราอยู่กันอย่างมีความสุข เพราะเรามีธรรมะ มีเป้าหมายชีวิต ได้มาวัด นั่งสมาธิ ดู DMC ปลื้มในบุญทุกบุญที่ทำ บางครอบครัวรวยกว่าเรา กินอยู่อย่างสบายแต่ยังไม่พบความสุขเลย...”

ต้องมึเลข 5

ทองกว๋อ 5

ห้างก

..เกียรติประวัติชีวิตของพวกเขา
ไม่ได้อยู่ที่ความรวย และมีชื่อเสียง
แต่อยู่ที่เขาได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่
ไว้ให้กับมนุษยชาติ..

คุณไพศาล คุณวรพจน์ ทวีชัยการ และคุณเสาวณี หิรัญยศิริ
เจ้าของห้างทองทวีชัย 5

ครอบครัวของเรา.. หัวใจทองคำ

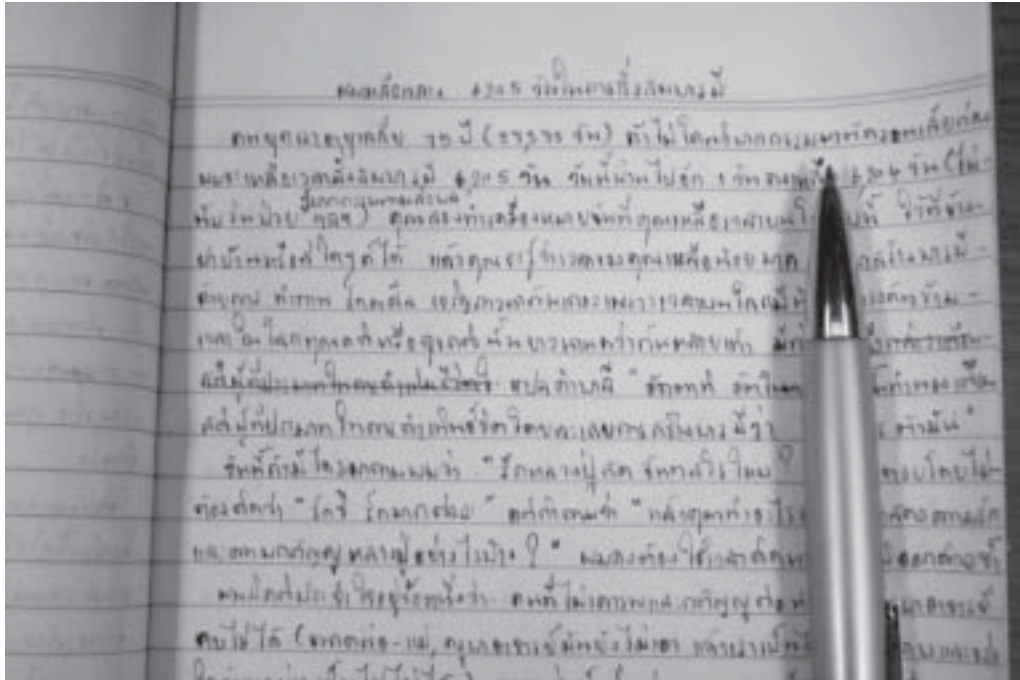
วันนี้...นอกจากเราจะได้มีโอกาสมานั่งพูดคุยถึงแรงบันดาลใจในการทำบุญของครอบครัวนี้แล้ว เรายังโชคดีกว่า
ทุกๆ ครั้ง เพราะเขาหยิบยื่นสมุดบันทึกส่วนตัวเล่มหนึ่งให้กับเรา
ซึ่งจะได้มาด้วยกันว่า เขาเขียนความรู้สึกและแรงบันดาลใจที่
ยิ่งใหญ่ในการทำบุญครั้งนี้ไว้อย่างไร

บทความต่อไปนี่ คัดลอกมาจากสมุดบันทึกความรู้สึก
ส่วนตัวของครอบครัวทวีชัยถาวร เจ้าของห้างทองทวีชัย 5
คุณไพศาล คุณวรพจน์ ทวีชัยถาวร และคุณเสาวณี หิรัญยศิริ

วันแรก... ที่เริ่มโครงการหล่อหลวงปู่หนัก ๑ ตัน เรา
ประกาศรับบุญ ณ วันนั้นทันทีเลย เพราะการได้ร่วมบุญนี้
นับเป็นบุญลาภในชีวิตอย่างสูงสุด เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่
สด จันทสโร คือ ยอดแห่งมหาปฐุนิยาจารย์ ที่มีเมตตาต่อ
สรรพสัตว์ทั้งหลายไม่มีประมาณ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ครอบครัวเราชอบ
ทำบุญ แต่ทำบุญทางด้านสงเคราะห์โลก เช่น
ทำกับโรงพยาบาล โรงเรียนส่งเสริมอาชีพ
คนตาบอด ฯลฯ แต่ปัจจุบันนี้ ...ตั้ง
แต่ได้มาศึกษาคำสอนใน
พระพุทธศาสนาจนละเอียด
ลึกซึ้งขึ้น เราจึงพบว่า เรา
ต้องทำบุญในเนื่อนาบุญอัน
บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นด้วย ถึงจะได้
บุญมาก ดังนั้น งานบุญใดที่เกี่ยวกับ
เนื่อนาบุญ เราจึงทุ่มเทและตั้งใจ
ทำให้ดีที่สุด อย่างเช่นปีที่ผ่านมา ที่

ครอบครัวเราทำบุญสร้างหลังคามหาธาตุวัดนันทาราม ก็เป็นเงิน สะสมมาเกือบทั้งชีวิตที่ตั้งใจจะมาสสร้างบ้านให้ภรรยาและลูก เพราะผมเองและภรรยาตรากตรำกันมานานมาก แต่เมื่อครอบครัว เราทุกคนมาเข้าใจมโนปณิธานของหลวงปู่ เราพ่อ แม่ ลูก จึงตัดสินใจให้ความสำคัญกับงานของพระพุทธศาสนามาก่อน ส่วนเรื่องความสุขสบายส่วนตัวเราขอได้ เมื่อเราตัดสินใจทำไป แบบนี้ หากได้มองภาพย้อนกลับไปนึกถึงที่ไร ใจก็ปลื้มไม่มีที่ ล้นสุด และปีนี้ก็เช่นกัน ครอบครัวเราได้ถวายทองหล่อหลวงปู่ กันไปแล้ว ขณะที่ถวาย เราทุกคนตรัสระลึกถึงพระเดชพระคุณ หลวงปู่ ให้ใจเรามีแต่ท่านตลอดเวลา หลังจากถวายไปแล้วเรา ก็มีความสุข อิ่มเอมใจ สุขใจ ปลื้มปิติสุดที่จะพรรณนา

ก่อนนี้ถ้ามีใครมาถามผมว่า “รักหลวงปู่สด จนทลโรไหม” ผมคงตอบ โดยไม่ต้องคิดว่า “รักสิ รักมากด้วย” แต่ถ้าถามว่า “แล้วคุณทำอะไรเป็นการแสดงความรักและความกตัญญูต่อหลวงปู่บ้าง” ผมคงต้องใช้เวลาคิดหรือคิดไม่ออกด้วยซ้ำ

ผมมีคติประจำใจอยู่ข้อหนึ่งว่า คนที่ไม่เคารพและกตัญญูต่อพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ คบไม่ได้ เพราะขนาดพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ยังไม่เอาเลย แล้วเราเป็นใคร ผู้นั้นจะมากบมาจริงใจกับเราย่อมเป็นไปไม่ได้

การตัดสินใจทำบุญหล่อหลวงปู่ครั้งนี้ ประการที่หนึ่ง เป็นบุญลาภของครอบครัวเรา ประการที่สอง เป็นการแสดงความกตัญญูสูงสุดที่มีต่อท่าน เพราะท่านทำให้ครอบครัวของเราทราบเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องวิฆาสถา การเวียนว่ายตายเกิด ตายแล้วไม่สูญ หรือการสร้างบารมีกับเนื่อนาบุญ ฯลฯ โดยคำสอนของท่านผ่านมาทางหลวงปู่ ดังนั้นหลวงปู่และหลวงพ่อก็เป็นยิ่งกว่าครูบาอาจารย์ของผมและครอบครัวเสียอีก

ตั้งแต่เข้าวัดพระธรรมกายมาระยะหนึ่ง ผมได้พยายามทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา มีเหตุการณ์บางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลได้เกิดขึ้น เช่น ในฐานะทางเศรษฐกิจอย่างผมไม่น่าจะทำทานหลังคามหารัตนวิหารคดได้ และเมื่อทำไปก็น่าจะทำให้ภาวะการเงินต้องติดขัดอย่างแน่นอน อีกทั้งหลวงพ่อบอกบุญใหญ่ใดๆ ผมก็มักจะไม่ค่อยพลาดที่จะต้องทำ และทำอย่างไม่มียั้ง แต่ดูเหมือนทำเท่าไรการเงินและธุรกิจก็ไม่เห็นติดขัด ซึ่งถ้าดูตามตัวเลขแล้วการเงินคงต้องติดขัดอย่างแน่นอน มันเหมือนกับว่าสมบัติถ้าใช้ทำบุญทำทาน จะทำเท่าไรก็ไม่รู้จักพร่อง หรือความรักและเคารพของพนักงานในปกครองดูจะมีมากขึ้น การทำงานของพนักงานก็ทำด้วยใจมากขึ้น คนที่ต้องไปติดต่อหรือแม้แต่บ้านใกล้เรือนเคียงไม่เคยไหว้เราก่อน เดียวนี้เจอเรากลับไหว้เราก่อน (ทำให้รู้สึกงงพอสมควรและหาเหตุผลไม่ได้)

ที่หลวงพ่อบอกบุญใหญ่ให้เราได้สร้างบารมีทุกครั้ง ทำให้ผมคิดถึงเพลงรถด่วนขบวนสุดท้าย หากเราตามหลวงพ่อก็ไม่ทัน ก็เหมือนเราเกาะรถด่วนขบวนนั้นไปไม่ได้ แล้วคุณล่ะจะไปด้วยกันไหม ผมคนหนึ่งล่ะ ต้องตามให้ทัน เพราะผมไม่อยากพลาดพลังพลัดไปบាយ มันน่ากลัวนะครับ...

เมื่อประมาณ ๑๔ ปีที่แล้ว เขาคือ หนึ่งในผู้
โชคดี ที่ได้หล่อหลอมป๋องค์แรก โดยตั้งใจ
ทำอย่างสุดกำลัง เราจะมาดูกันว่า หลังจากนั้น
อะไร..เกิดขึ้นกับเขาบ้าง

คุณหนู มานะไชยรักษ์
เจ้าของธุรกิจส่วนตัว

ฝ่าวิกฤตชีวิตได้ด้วย.. หัวใจทองคำ

ปรากฏการณ์..! หัวใจทองคำ

๓๓

เมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมา คุณหนู มานะไชยรักษ์ เคยเป็น
ลูกหนี้แบงก์จำนวนมหาศาล เพราะถูกคุกคามจากภัยทางธุรกิจ
แต่อยู่ๆ ก็มารวยท่ามกลาง IMF เป็นประธานบริหาร
หจก.ชัยพฤกษ์ เสาเข้มและปั้นจั่น อีกทั้งยังนั่งเก้าอี้ประธาน
บริษัทเพชรธานีคอนกรีต จำกัด จนถึงทุกวันนี้อย่างเต็มภาคภูมิ...

“เดิมผมทำธุรกิจเล็กๆ เกี่ยวกับเสาเข้มไม้ แต่หลังจากที่
รัฐบาลประกาศปิดป่า ก็หันมามองธุรกิจเสาเข้มคอนกรีตอัดแรง

โดยเริ่มจากที่ไม่เป็นอะไรเลย แต่ก็ศึกษามาเรื่อยๆ จนขยาย
เพิ่มมาทำเสาเข็มคอนกรีตอัดแรงและพื้นสำเร็จรูป และมีปั้นจั่น
บริการตอกเสาเข็มครบวงจร ซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจ
ดีมาก ผลิตไม่ทันจำหน่าย จึงได้ขยายโรงงานเพิ่มขึ้นอีก ๒
โรงงาน คือ กรุงเทพมหานครคอนกรีต และเพชรธานีคอนกรีต
ซึ่งการขยายธุรกิจพรวดพรวดพร้อมๆ กัน ผลกระทบที่ตามมา
คือวัตถุดิบมีไม่พอที่จะป้อนให้โรงงานผลิต ผมจึงตัดสินใจเปิด
โรงงานผลิตวัตถุดิบเองอีกแห่ง คือ บริษัท บางกอกสตีลไวร์ จำกัด
ผลิตลวด PC WIRE ซึ่งเป็นหนึ่งในวัตถุดิบที่นำมาทำเสาเข็ม
คอนกรีตอัดแรงของผมเอง เพราะช่วงนั้น ลวด PC WIRE ขาด
ตลาดมากๆ เนื่องจากธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และด้านการ
ก่อสร้างในช่วงรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ บวมจนส่งผล
ให้ผู้ผลิตลวด PC WIRE ผลิตไม่ทันต่อความต้องการของตลาด
เนื่องจากมีผู้ผลิตเพียงไม่กี่ราย ส่งผลให้ผู้ผลิตแต่ละรายมี
รายรับจากการขายลวดจำนวนมหาศาล”

มีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้เขาตัดสินใจจะมาเป็นน้องใหม่
ในวงการลวด ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่เป็นมวยอะไรเลย

“ตอนเริ่มเปิดบริษัท ผมกู้เงินมาลงทุนกว่า ๓๖๕ ล้านบาท
ทำให้ยักษ์ใหญ่ในวงการลวด PC WIRE ทั้งหมดหันมาจับมือ

กันทุ่มทุนโรงงานละ ๔๐๐ กว่าล้านบาท รุมจัดการกับผมคนเดียว แค่นี้ผมก็แย่พออยู่แล้ว เพราะเป็นผู้ผลิตน้องใหม่ ลูกค้าก็ยังมี ประสบการณ์ก็น้อย นี่สินก็ท่วมท้นไปหมด แต่เพราะพวกเขากลัวผมจะเข้ามาเป็นส่วนแบ่งทางการตลาดในอนาคต เขาจึงรวมตัวกันใช้วิธีดัมพ์ราคาเหล็กจากต้นทุนจริงๆ กิโลกรัมละ ๒๙ บาท ลงมาขายเพียงกิโลกรัมละ ๑๓ บาท คือ พวกเขาฮั้วกัน ยอมขายแบบขาดทุน บีบให้ผมขายไม่ได้ เรียกว่าฉีกแบ่งกันแย่งกันเลย โดยคิดว่าเป็นวิธีเดียวที่จะใช้เชือดคู่แข่งให้ล้มสลายไปจากวงการนี้ได้ ในพริบตา

ตอนนั้นผมเครียดมาก จะถอนตัวก็ไม่ได้ เพราะทุนที่ลงไปกู๋เขามาทั้งนั้น จะเอาเงินที่ไหนไปคืนธนาคาร ต้องยืมเงินญาติรอบตัว ๓ ล้านบ้าง ๕ ล้านบ้าง ๑๐ ล้านบ้าง ยืมคนรอบตัวจนหมด แต่เหมือนยืมเงินมาฉีกทิ้ง ผมกดดันลู่ทำงานแบบไม่ได้พัก แต่กลับแย่งลงเรื่อยๆ ผมเครียดจนนอนไม่หลับ น้ำหนักลด ความทุกข์และปัญหาที่กดดันเข้ามาในแต่ละวันทำให้แทบจะเป็นโรคประสาท ส่วนภรรยาผมก็เอาแต่ร้องไห้ ชีวิตช่วงนั้นมันเป็นอะไรที่แย่มาก จนต้องวางแผนกับภรรยาว่า..เราคงต้องหนีแล้ว แต่หนีไปต่างประเทศไม่ได้ เพราะเงินเราไม่มีเลย ต้องหนีไปต่างจังหวัดไกลๆ ที่ไม่มีใครรู้จักเรา และใช้ชีวิตเจียบๆ เพราะเราตามใช้หนี้เขาไม่ไหว

ซึ่งตอนนั้นก็มีคนมาชวนให้ไปนั่งสมาธิ เพราะเขาเห็นผมเครียดมาก แต่ผมไม่ไปหรอก คนกลุ่มจะตายอยู่แล้วจะให้ไปนั่งสมาธิ ใครจะไปนั่งได้ แถมเงินก็ไม่มี ผมมองไม่ออกว่าหากไปนั่งแล้วเงินมันจะมาจากทางไหน แต่เขาชวนผมอยู่หลายครั้งมากๆ จนสุดท้ายจึงยอมไป โดยคิดใหม่ว่าอย่างน้อยเพื่อจะช่วยลดอาการเครียดลงสักหน่อยก็ยังดี

ระหว่างที่ไปนั่งสมาธิที่สวนบัว จ.เชียงใหม่ ๑ สัปดาห์นั้น หลวงพี่สุธัมโมท่านเข้ามาทักผมว่า ผมเป็นอะไร ทำไมถึงดูเครียดมาก ดูไม่สดชื่นเลย ผมก็ได้ปรับทุกข์อย่างพรั่งพรูออก

มาให้ท่านฟังว่า ครึ่งนี้..แน่แล้ว บ้าน ที่ดิน โรงงาน บริษัท กำลัง
จะหายวับไปกับตา **เจ้าหนี้รอบตัวรอบด้านเต็มไปหมด ผม**
เตรียมตัวจะหนีแล้ว

ท่านจึงบอกผมว่า ไม่มีอะไรที่จะช่วยผมได้ นอกจากบุญ
ในตัวเอง ดังนั้น**เรื่องนี้ต้องให้บุญช่วย และบุญที่จะช่วย**
ได้ต้องเป็นบุญที่ใหญ่ที่มีกำลังส่งพอ ท่านจึงบอกให้ผมเป็น
ประธานทอง ทำบุญหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำทองคำองค์แรก
(พ.ศ.๒๕๓๗) ให้ทำทองท่วมหัว คือเอาทองแท่งมาเรียงต่อๆ กัน
ให้สูง ๒ เมตร รวมน้ำหนักประมาณ ๓ กิโลกรัมกว่า ตอนนั้น
ราคาก็ประมาณ ๑ ล้าน ๒ แสนกว่าบาท ซึ่งเมื่อ ๑๔ ปีที่แล้ว

ถือว่าเยอะมาก ตอนนั้นบอกตรงๆ ผมไม่มีเงินเลย ถ้าจะทำบุญ
 นี่ก็ต้องไปขอยืมเงินเพิ่มอีก หนี้เก่าก็ท่วมหัวอยู่แล้ว จะสร้างหนี้
 เพิ่มโดยการไปยืมเขามาทำบุญก็ใช่เรื่องอยู่ และที่สำคัญ หาก
 ผมทุ่มทำบุญไปแล้ว ธุรกิฉันไม่ฟื้นละ จะทำอย่างไร จึงได้ใช้
 เวลาตัดสินใจอยู่ ๑ คืน และก็มาบึ้งขึ้นว่า เออ..! หากไม่ฟื้น..
 ก็ไม่ฟื้น เพราะยังงี้ก็ตั้งใจจะหนีอยู่แล้ว แต่ก่อนหนี้ได้ทำบุญใหญ่
 กับหลวงปู่ก็ยังมีอีกทั้งเราติดหนี้ตั้งหลายล้าน เพิ่มขึ้นอีกสักล้าน
 ก็ไม่ต่างกันเท่าไร จากความคิดนี้เอง.. จึงทำให้ผมตัดสินใจเป็น
 ประธานทอง โดยการไปหาเงินมาซื้อทองคำ ๙๙.๙๙ % หนักกว่า
 ๓ กิโลกรัม มาถวายเพื่อหล่อหลวงปู่ โดยอธิษฐานขอหลวงปู่
 ให้ผมพ้นวิกฤต ตรงนี้ผมอยากจะชี้แจงเพิ่มเติม เพราะเดี๋ยวมา
 พังผมแล้วจะพากันไปยืมเงินมาทำบุญกันใหญ่ จุดนี้หลวงปู่
 เคยห้ามไว้ว่าอย่าไปยืมเงินใครมาทำบุญ เพราะมันไม่ถูกหลัก
 วิชาจะทำให้เราเป็นกังวล แต่ผมแอบทำเพราะผมตกอยู่ใน
 สถานะเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนใคร ผมจึงทำอย่างนี้ได้ แต่ถ้าใคร
 อยากจะได้บุญมาก ให้ทำเต็มกำลังของเราและชวนผู้อื่นจะดีกว่า

จากการตัดสินใจในวันนั้น จึงทำให้ผมมีวันนี้ หลังจากได้
 ทำบุญเสร็จบริษัทเสาชემของผมก็มีรายได้เข้ามากขึ้น ลูกหนึ่
 ยอมเอาเงินมาจ่าย คือ ขายเป็นดี เก็บเงินได้ เงินเริ่มทยอย
 เข้ามาให้หมุนเรื่อยๆ ทำให้ผมเริ่มหายใจคล่องขึ้น จนเวลา
 ผ่านไป ๑ เดือน วันมหัศจรรย์ก็มาถึงผม คือ ยักษ์ใหญ่วงการ

ลวด PC WIRE โทรเข้ามาขอพบและยอมมาคุยตกลงราคาของลวดในท้องตลาดใหม่ เพราะเขาเองก็ไม่ไหวแล้วที่ยอมขายขาดทุนจนแบ่งกัที่ฉีกไปใกล้จะหมด จึงยอมขึ้นราคาลวดเข้าสู่ภาวะปกติ และยอมรับให้ผมเกิดในวงการนี้ได้ ตอนนั้นผมดีใจมาก จากหนี้ท่วมหัว พอได้ทำบุญของท่วมหัว ทุกอย่างก็ดีขึ้นหมด เงินทองเข้าบริษัทอย่างรวดเร็ว จนผมสามารถปลดหนี้ได้หมดภายในระยะเวลาไม่ถึง ๒ ปี

ผมไม่รู้จะกราบขอบพระคุณหลวงปู่อย่างไร ที่บุญที่ทำกับท่านช่วยให้ผมมีวันนี้ เหมือนที่หลวงปู่เคยพูดไว้เมื่อตอนท่านมีชีวิตอยู่ว่า ใครทำบุญกับท่าน แม้ท่านตายไปแล้วก็ได้บุญเหมือนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และนับตั้งแต่บุญใหญ่ในครั้งนั้น ทำให้ผมสามารถเป็นประธานรองในการทำบุญใหญ่ได้เรื่อยมาทุกครั้งจนถึงปัจจุบัน...”

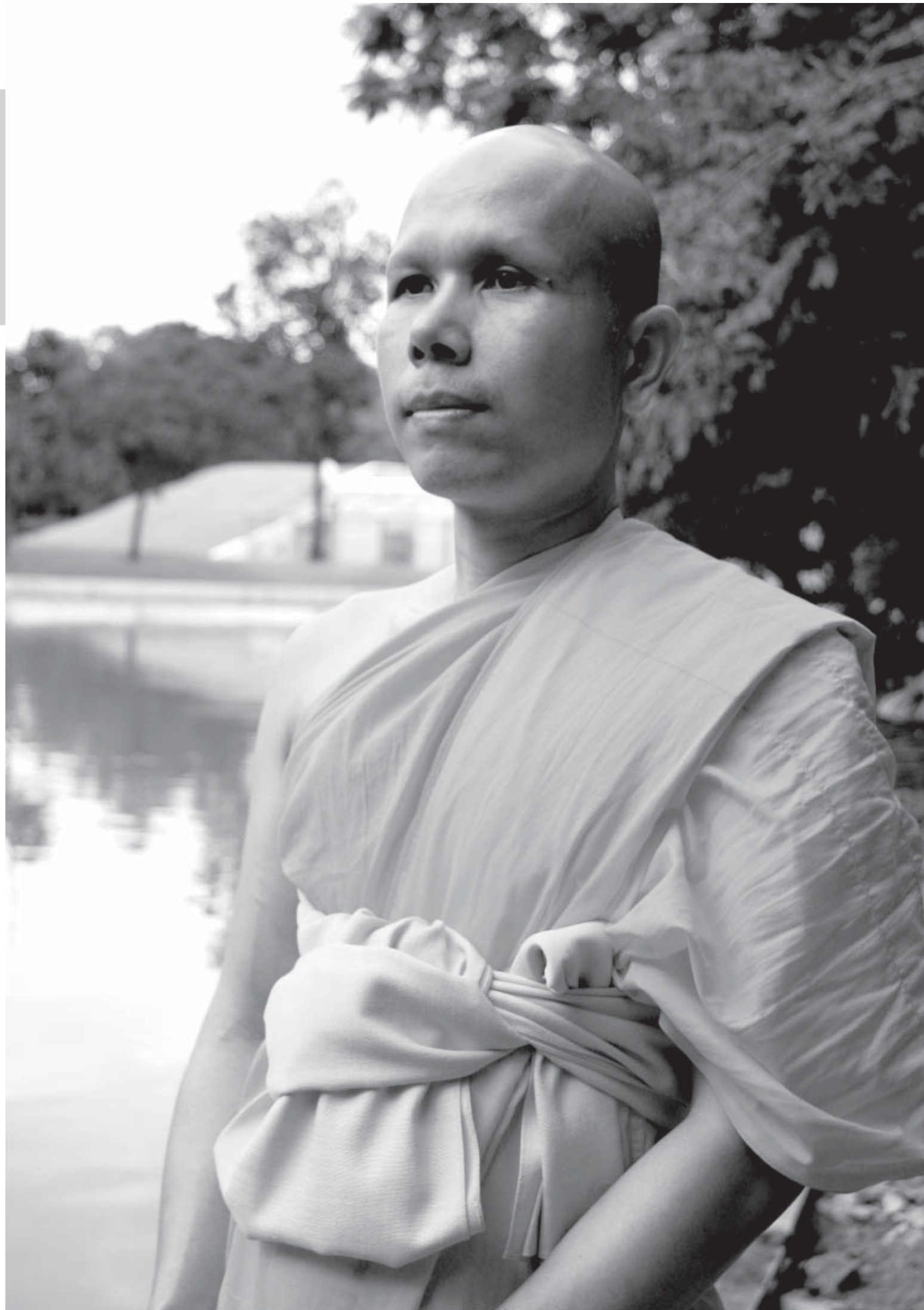
เกาะติดสถานการณ์การปั้นต้นแบบรูปเหมือนหลวงปู่ทองคำ
องค์ที่พระเจ้าพรหมคุณหลวงพ่อบั่นเองกับมือ รับรู้เบื้องหลัง
ความทุ่มเทของหลวงปู่ ที่เปี่ยมด้วยความกตัญญู
สุดเคารพ สุดบูชา ..ที่ไม่เคยเปิดเผยที่ไหนมาก่อน

พระประจวบ ปุณฺณกโร
ผู้ช่วยคุณครูไม่ใหญ่ในการปั้นรูปเหมือนหลวงปู่

ผู้ช่วยคุณครูไม่ใหญ่.. หัวใจทองคำ

พระประจวบ ปุณฺณกโร ผู้ช่วยคุณครูไม่ใหญ่ (หลวงพ่อ
ธัมมชโย) ในการปั้นรูปเหมือนหลวงปู่

“หลวงพี่..มีใจรักทำงานปั้นมาตั้งแต่เด็กๆ เพราะปั้นแล้ว
มีความสุข จึงปั้นไปเรื่อยตามประสาเด็ก ปั้นวัว ปั้นควาย ไป
ตามเรื่อง แต่ก็ไม่มีโอกาสเรียนในด้านนี้ เพราะหากเลือกเรียน
ด้านนี้ จบออกมาจนแน่ เพราะหางานยาก จึงต้องเบนเข็ม
ตัวเองไปเรียนทางช่างเทคนิคไฟฟ้า พอจบแล้วหลวงพี่ตัดสินใจ

มาบวช แล้วก็มีโอกาสมาฝึกงานที่แผนกพุทธศิลป์ ซึ่งหลวงพี่ช่วยยศกับหลวงพี่ไพโรจน์ ได้พาหลวงพี่ไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกท่านถามหลวงพี่ว่า **ทำงานบั้นเป็นหรือ** ก็ตอบท่านกลับไปว่า **ไม่เป็นครับ แต่ใจรักงานด้านนี้มากครับ** หลวงพ่อบอกท่านกับบอกว่า **เอ้า..หลวงพ่อก็จะให้โอกาส หลวงพ่อก็จะให้ ถ้าไม่ทิ้งหลวงพ่อก็ไปซะก่อน...หลวงพี่รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านมาก ที่ท่านเมตตาให้โอกาส นับจากนั้นจึงได้ทำงานที่ตัวเองรักและมีความสุขมาตลอด ๑๓ ปี จนปัจจุบันได้มาเป็นลูกมือท่านในการปั้นหลวงปู่ที่กำลังจะมีการหล่อเกิดขึ้นเร็วๆ นี้**

รูปหล่อหลวงปู่องค์นี้ มีจุดเริ่มต้นอย่างไร

เริ่มจากวันที่หลวงพ่อบอกท่านเดินเข้ามาในพุทธศิลป์ แล้วก็พูดว่า **เดี๋ยวเราจะหล่อหลวงปู่ใหม่ขนาดเท่าครึ่ง พอหลวงพี่ได้ยิน..ก็คิดในใจว่า อ้าว.. เราก็มีแล้ว..หลวงพ่อบอกท่านจะปั้นใหม่ทำไม?** จนตอนหลังหลวงพี่ถึงมารู้ว่า ท่านเตรียมการสำหรับปั้นองค์นี้มากกว่า ๑๐ ปีเต็ม คือ ท่านปั้นองค์เล็กเป็นองค์ต้นแบบไว้ แล้วให้เอามาขยายปั้นเป็นองค์ใหญ่โดยใช้เวลามาถึงตอนนี้ก็ ๑๐ เดือนกว่า แต่ก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี ซึ่งองค์นี้ท่านจะปรับให้เหมือนจริงที่สุด ทั้งที่องค์เดิมหลวงพี่ก็ว่าเหมือน

ที่สุดแล้ว แต่องค์ใหญ่นี้จะเหมือนที่สุดยิ่งกว่า **เหมือนราวกับ
หลวงปู่ท่านกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีกครั้ง** เพราะถ้าขยายขนาด
เป็นองค์ใหญ่ จะทำให้เห็นรายละเอียดเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก

เบื้องหลังการทำงาน..ของหลวงพ่อ

พอหลวงพ่อล้างงานเสร็จ อีกวันท่านก็รีบมาดูทันที ซึ่ง
ทางทีมงานก็กำลังลุยช่วยกันขยายแบบอยู่ ท่านก็เข้ามาถามว่า
ขึ้นโครงเสร็จรึยัง ตรงนี้..จะเห็นว่า ท่านจดจ่อที่จะมาปั้นมากๆ

คือใจท่านล้าไปข้างหน้า..ล้าไปถึงความ

สำเร็จแล้ว ทั้งๆ ที่ตอนนั้น วัสดุอุปกรณ์

ต่างๆ โต๊ะปั้นก็ยังเตรียมไม่พร้อมเลย

และพอเครื่องไม้เครื่องมือพร้อม หลวง

พ่อท่านก็ลุยเลย ลุยอย่างชนิดที่ว่า

อุปสรรคอะไรดูจะไม่มี ความหมายสำหรับ

ท่าน

หลวงพ่от่านมาปั้น
ทุกวัน นับครั้งได้ที่ท่านจะขาด
บ่อยครั้งที่ฝนตกอย่างหนัก

หลวงพี่นึกว่าท่านคงไม่มาแล้ว แต่ก็ยังมาบ้นเป็นปกติ ท่านมาต่อเนื่องอย่างนี้เป็น ๑๐ เดือนแล้ว โดยที่ไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย หรืออย่างบางวันที่ท่านป่วย ท่านก็ยังมาบ้น จนอุปัฏฐากต้องมาคอยถวายยาให้ท่านฉันที่นี่ หลวงพี่เห็นแล้วรู้สึกซาบซึ้งในการเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการสร้างบารมีของหลวงพ่อบ้างๆ แม้หลวงพ่อก็จะยืนเดินไม่ค่อยถนัด เพราะขาท่านเจ็บ แต่ก็ยังทนยืนบ้น บางทีนานถึง ๑-๒ ชั่วโมง ต่อเนื่องกัน หรืออย่างครั้งหนึ่ง หลวงพ่อบอกให้หลวงพี่ช่วยปรับตรงส่วนกล้ามเนื้อฝ่ามือของหลวงปู่ให้เหมือนที่สุด แต่หลวงพี่นึกภาพไม่ออก หลวงพ่อบอกท่านก็เสียสละยืนประสานมือขวาทับซ้ายเป็นแบบนั้นๆ เป็น

ชั่วโมงโดยไม่ยอมนั่ง ทั้งๆ ที่ท่านขาเจ็บ ซึ่งขนาดหลวงพี่เอง
ยังหนุ่ม ขาไม่เป็นไร ยืนเป็นลูกมือท่าน ๒๐ นาทีก็เมื่อยแล้ว

หรืออีกวันหนึ่ง..ท่านป้านๆ อยู่ ท่านมีนหัว ตาลาย หลวงพี่
ก็นึกว่าท่านจะกลับแล้ว แต่ที่ไหนได้ ท่านเดินไปนั่งครู่หนึ่ง แล้ว
ก็ลุกขึ้นมานั่งต่ออีก โดยที่ไม่กลัวว่าตัวท่านเองจะป่วยลงไป
มากกว่านี้อีก ช้ายังทำต่ออย่างทุ่มเท เพื่อให้องค์หลวงปู่
สมบูรณ์ที่สุด จะเห็นว่าท่านกตัญญูต่อหลวงปู่มากๆ และมุ่งจะ
บูชาท่านด้วยสิ่งที่ดีที่สุดอย่างชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

วิชาการปั้นของหลวงพ่

หลวงพ่ท่านเก่งมาก มีความละเอียดประณีตสูง ท่าน
อัจฉริยะเกินอัจฉริยะ ถ้าไม่ได้มาเห็นกับตาตัวเองก็คงไม่เชื่อ ท่าน
มีความสามารถในงานปั้นสูงมากๆ ขนาดหลวงพี่บางรูปที่เคย
ช่วยงานท่านก่อนหน้านี้ จบทางด้านนี้มาโดยตรงแท้ๆ ก็ยังปั้น
สู้หลวงพ่ไม่ได้เลย **ทั้งๆ ที่หลวงพ่ท่านก็ไม่ได้เรียนมา ไม่ได้
จบมาทางด้านนี้เลย** อย่างตอนที่หลวงพ่ฝึกให้หลวงพี่
ลองปั้นหลวงปู่องค์เล็ก หลวงพี่ก็ปั้นๆ ไป พอท่านเห็นท่านก็

ถามว่า หลวงพี่ปั้นหลวงปู่อะไร วัดไหนหรือ หลวงพี่จึงเรียนถามหลวงพ่อกว่าแล้วจะทำอย่างไรให้เหมือนครับ ท่านก็บอกว่าไม่เห็นยากเลย ก็นิมนต์หลวงปู่ลงมาสอนสิ ถ้าขาดเราก็คงเต็ม ถ้าเกินเราก็คงต้อออก หลวงพี่จึงได้แต่ฟัง แล้วคิดในใจว่า ถ้าเราทำได้อย่างนั้นก็ดีสิ ธรรมะเรายังละเอียดยังไม่ได้ขนาดนั้นตรงนี้เลยทำให้หลวงพี่มารู้ถึงวิธีการปั้นของหลวงพ่อกว่างานปั้นของหลวงพ่อก่อออกมาจากธรรมชาติข้างในนี้เอง ท่านถึงปั้นได้เหมือนจนหาช่างปั้นที่ไหนในโลกทำอย่างท่านได้ยากมากๆ

จนวันหนึ่งขณะที่หลวงพ่อกำลังปั้นๆ อยู่ หลวงพี่ก็คอยเป็นลูกมือท่านตามปกติ คอยหยิบจับอุปกรณ์อะไรให้ท่าน อยู่ๆ ท่านรำพึงออกมาลอยๆ ว่า นิมนต์หลวงปู่..ช่วยลงมาสอนด้วยนะครับ..เดี๋ยวจะปั้นให้เหมือนเลยทีเดียวน...แล้วท่านก็ปั้นต่อไปอย่างนิ่งๆ

บุญนี้..ยิ่งใหญ่และมากจริงหรือ

มากสิ.. มากที่สุดด้วย เพราะหากไม่มาก หลวงพ่อก็คงไม่ลงมือปั้นด้วยตัวท่านเองหรอก ทั้งที่สุขภาพท่านก็ไม่ดี อีกทั้งขณะที่ท่านมาปั้น แม่ป่วยๆ อยู่ ท่านก็ปิติทรมองเห็นอาการ

ป่วยไปเลย ท่านอื่นๆ อยู่ในบุญตลอดเวลา ซึ่งท่านมักจะรำพึงว่า **เดี๋ยวเราจะหล่อหลวงปู่องค์ใหม่ จะสนุกกันใหญ่แล้ว...** บางวันท่านก็รำพึงว่า.. **ใจจริงอยากหล่อหลวงปู่ด้วยเพชร แต่วิธีการหล่อด้วยเพชรในปัจจุบันยังทำไม่ได้ เอาทองคำไปก่อนแล้วกัน...** หรือบางทีท่านก็จะพูดว่า **เรายังไม่ไปรู้ไปเห็นว่าหลวงปู่ท่านเป็นใคร ถ้าใครไปรู้ไปเห็นว่าหลวงปู่เป็นใครมาจากไหน กำลังทำอะไรอยู่ จะทุบทั้งชีวิต ถวายให้ท่านทุกอย่าง โดยไม่หวังอะไรเลย...** ท่านปิติไป รำพึงไปอยู่อย่างนี้

ละเอียดยอนน่าทึ่ง

หลวงพ่от่านเป็นสุดยอดของความละเอียด ท่านลงรายละเอียดทุกอย่าง ทุกตารางเซ็นต์ของร่างกาย ตั้งแต่กล้ามเนื้อ หน้าผาก มุมปาก ดวงตา ตาขาว ตาดำของหลวงปู่ คือหลวงพ่от่านละเอียดถึงขนาดที่ว่า ต้องปั้นให้เหมือนหลวงปู่เป๊ะทีเดียว **แม้แต่ขนคิ้วของหลวงปู่ หลวงพ่от่านก็ให้หลวงพื่อนับว่ามีกลิ่น** หลวงพ่อก็ได้แต่คิดในใจว่ายากนะ ไม่ใช่ทำง่าย ๆ พอคิดเพียงแค่นี้เท่านั้น อยู่ๆ หลวงพ่อตอบโผล่ขึ้นมาทันทีเลยว่า **ต้องทำได้สิ ถ้าความพยายามยังมีอยู่ คือเราคิดอะไรในใจหลวงพ่от่านรู้หมด** อย่างวันหนึ่ง หลวงพ่от่าน

ให้หลวงพี่ปรับรายละเอียดเกี่ยวกับหลวงปู่ หลวงพี่ก็ปรับแล้ว ปรับอีก วัดแล้ววัดอีกหลายรอบ จนรู้สึกมั่นใจมากๆ ว่าโอเคแล้ว เหมือนที่สุดแล้ว เป๊ะแล้ว แต่พอหลวงพ่อดู ท่านมองปราดเดียว ท่านก็รีบเรียกหลวงพี่เข้ามาดูใกล้ๆ แล้วชี้บอกว่าให้วัดใหม่ ปรากฏว่าเคลื่อนไปแค่ไม่ถึงครึ่งมิลลิเมตรเท่านั้น หลวงพี่รู้สึกที่หลวงพ่อบอกว่าทุกอย่างที่ท่านก็ไม่ได้ใช้เครื่องวัด มองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าไม่ตรง หลวงพี่ว่าท่านต้องใช้ตาภายในที่เกินข้อจำกัดของตามนุษย์ปกติ เพราะขนาดสายตาคณหนู่มๆ อย่างเรายังสู้ท่านไม่ได้เลย...

หลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์มาก แม้ขณะที่ยังบั้นไม่เสร็จ

มีหลวงพี่หลายรูปที่พุทธศิลป์ ท่านชอบเข้ามากราบขอพรหลวงปู่องค์ที่กำลังบั้นอยู่ ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า **หลวงปู่องค์นี้ศักดิ์สิทธิ์แม้ขณะที่ยังบั้นไม่เสร็จ** ขออะไรก็สำเร็จหมดทุกอย่าง อย่างหลวงพี่เองก็เจอ คือหลวงพี่ทำพระเหรียญหลวงปู่ที่หลวงพ่อบอกให้กับมือหายไป หลวงพี่รู้สึกเสียใจและเสียดายอยากได้คืนมากๆ แต่หาจนแทบจะพลิกแผ่นดินแล้วหาเท่าไรก็ไม่เจอ หาอยู่ ๒ สัปดาห์ จนกระทั่งมาขอหลวงปู่ว่า ด้วยบุญที่หลวงพี่ช่วยหลวงพ่อบั้นหลวงปู่ ขอให้หลวงปู่ช่วยให้

หาเจอ ปรากฏว่ามีคนเอามาวางไว้ให้ตรงชั้นใกล้ๆ เครื่องซักผ้า
หลวงพี่รู้สึกอัศจรรย์ใจมากๆ

สิ่งที่อยากฝากไว้

จากการที่หลวงพี่เป็นลูกมือ
หลวงพ่อ หลวงพี่เห็นถึงความตั้งใจ
และความทุ่มเทของหลวงพ่อกันมา
โดยตลอด และซาบซึ้งถึงความ
กตัญญูที่หลวงพ่อกับหลวงปู่หลายๆ
หลวงพี่คิดว่าหลวงพี่จะเอาบุญนี้ไป
ให้เยอะที่สุด โดยเอาบุญจากการ
เป็นผู้ช่วยท่าน และก็ทำบุญด้วย

กำลังทรัพย์ที่ตัวเองพอจะมีอยู่อย่างเต็มกำลัง เพื่อเป็นการ
ตอบแทนพระคุณหลวงปู่และหลวงพ่อ และหลวงพี่ก็อยากให้
พวกเราเอาบุญนี้ไปเยอะๆ **โดยเฉพาะผู้ที่มาทีหลัง ไม่ทันหล่อ
องค์แรก** หลวงพ่อก็คงอยากให้ลูกๆ ทุกคนได้รับบุญใหญ่นี้
เพราะในอนาคตเมื่อใครมากราบไหว้หลวงปู่ แล้วน้อมนำท่าน
ไปเป็นนิมิตแล้วเข้าถึงธรรม เราก็จะได้บุญไปอย่างไม่มีประมาณ

เรื่องไม่ลับ
แต่คนรุ่นหลังไม่รู้
ที่นางงุ่นคุยกับปู่ผอง

นางงุ่น สุขเจริญ
หลานหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

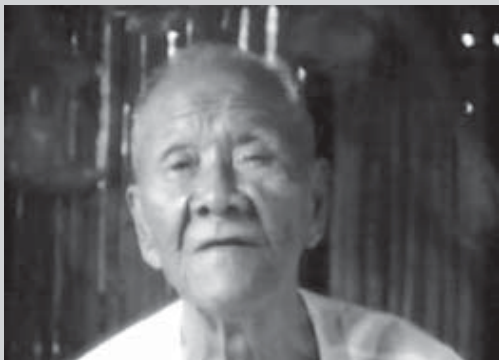
ปรากฏการณ์...! หัวใจทองคำ

๕๐

หลานหลวงปู่.. หัวใจทองคำ

การตายของมนุษย์ อาจทำให้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์คนนั้นดับลงไปด้วย แต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะเลือนรางไปมากกว่านี้ เราจึงตัดสินใจเดินทางมายังบ้านเกิดของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อมาพบกับนางงุ่นที่ จ.สุพรรณบุรี เพื่อมาสืบค้นถึงบุคคลในประวัติศาสตร์ แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม

ปู่พงษ์ มีแก้วน้อย

ปทุมหลัง : เป็นหนึ่งในอุปลักษณ์ใกล้ชิดหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และมีศักดิ์เป็นน้องชายหลวงปู่ เพราะพ่อปู่ผดุงเป็นโยมνάของหลวงปู่

ปัจจุบัน : ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ ๙๐ ปี

น่าอึ้งจะเป็นคนเล่า โดยเรื่องที่เล่าไม่ใช่ความลับ แต่เป็นเรื่องที่คุณรู้หลังไม่รู้ หรือรู้ไม่หมด และในวันนี้เอง.. เรา กำลังเปิดเผยให้ท่านรู้เรื่องราวทั้งหมด ประจวบอยู่ในเหตุการณ์ ตอนนั้นด้วยกัน

น้ำองุ่นเป็นหลานของหลวงปู่ ที่ไปมาหาสู่กับปู่ผิงบ่อยๆ จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิตปู่ผิง เรื่องที่น้ำองุ่นเล่าเป็นเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันตามประสาญาติสนิทกับปู่ผิง ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในความทรงจำที่ชัดเจนของน้ำองุ่น และจะมาถ่ายทอดให้เราได้รู้กัน

นางุ่น สุขเจริญ

ปูมหลัง : มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะทวดของนางุ่นเป็นพี่สาวของแม่หลวงปู่

ปัจจุบัน : อายุ ๖๓ ปี อยู่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

๕๓

“ปู่ผง เป็นคนสุพรรณบุรีโดยกำเนิด มีอาชีพค้าไม้ค้าต้นส้ม ปู่ผงจะหอบเอาไม้ค้าต้นส้มไปขายแถวบางมด พอไปที่ ก็แวะไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ซึ่งตอนที่หลวงปู่เริ่มป่วย ญาติๆ ของท่านต่างส่งลูกๆ ของตัวเองมาคอยช่วยอุปัฏฐาก รวมแล้วทั้งหมด ๖ คน **หนึ่งในนั้นก็คือ ปู่ผง** ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญ ผู้มีศักดิ์เป็นญาติพี่น้องของหลวงปู่ที่ได้อุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพเป็นเวลาถึง ๒ ปีเต็ม ปู่ผงได้เล่าว่า...

‘ได้มาอุปัฏฐากหลวงพี่ (ปู่ผงเรียกหลวงปู่วัดปากน้ำว่าหลวงพี่) ตอนอายุ ๔๐ กว่าๆ ตอนนั้น หลวงพี่อายุประมาณ ๗๐

กว่าปี อุบัติจากจนกระทั่งมรณภาพ ช่วงที่หลวงพี่ป่วยท่านไม่เอาใคร หมอที่โรงพยาบาลถามท่านว่า ทำไมไม่เอาพระลูกวัดมาดูแล ท่านบอกไม่เอา เอาน้องชายดีกว่า คนอื่นไม่เอา นี่ท่านพูดเอง

ถึงแม้ท่านจะป่วย แต่ท่านตื่นตี ๔ เป็นประจำ เราก็จะเอาน้ำมาให้ท่านล้างหน้าล้างตา ท่านมีเก้าอี้หวายอยู่ตัวหนึ่ง ท่านนั่งอยู่บนนั้น เราก็นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ คอยจนกว่าอาหารจะมา ประมาณตี ๕ กว่าๆ อาหารมาแล้ว ก็เอามาจัดเตรียม ท่านก็จะฉัน เวลาฉันท่านจะตะล่อมข้าวให้กลมอยู่กลางจาน แล้วตักทีละช้อนๆ ท่านจะทำให้ข้าวในจานกลมตลอด พอฉันเสร็จท่านก็นั่งรับแขก เมื่อหมดเวลารับแขก ท่านก็ไปทำงานของท่าน คือนั่งวิปัสสนา พอ ๕ โมง ถึงจะออกมาฉันเพล เสร็จแล้วก็รับแขกต่อเลย พอรับแขกเสร็จ ก็ไปทำงานของท่านต่อ

ตอนหลังท่านป่วยมากทำอะไรไม่สะดวก มือจับอะไรก็ลั่น เวลาจะตักข้าวก็ลั่นหกหมด เราต้องป้อนท่าน ความอดทนของท่านเด็ดขาดเลย ยิ่งช่วงที่ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช นอนอยู่ที่นั่น ๖ เดือน ท่านไม่เคยบ่นว่ากูเมื่อยตรงนั้น ตรงนี้เลย ไม่เคยบ่นเจ็บปวดอะไรเลย อดทนจริงๆ แกมขนาดป่วยท่านก็ยังรับแขก แต่ทางโรงพยาบาลให้เข้าเยี่ยมเป็นเวลา มากัน

เยอะแยะเลย หลวงพี่ท่านก็นั่งหลับตาบนเก้าอี้ พวกญาติโยมก็นั่งสมาธิล้อมท่านอยู่ เป็นอย่างนี้ทุกวัน วันพฤหัสบดีจะมากกว่าเพื่อน

ช่วงที่อุปฐากหลวงพี่อยู่ ช่วงท่านสบายๆ ท่านก็ออกมานั่งเก้าอี้คุยกับเราว่า **ไอ้ผิง..ที่พวกมึงมาพยาบาลกันนะ พวกมึงเบื่อกันไหม** เราก็ตอบท่านไปว่า ไม่เบื่อ หลวงพี่ท่านก็พูดว่า **ที่พวกมึงพยาบาลกันนะ มึงรู้ไหมว่า มันดีร้อย ดีพันแล้วนะ ที่มึงปฏิบัติกุณเฑียร.. มึงปฏิบัติพระอื่น ๑๐ องค์ ยังไม่เท่าปฏิบัติองค์หนึ่งหรอก** ตอนนั้น..แม่ชีถนอมก็นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แม่ชีถนอมเป็นแม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกาย หลวงพี่จึงให้ไปดูว่า ผู้ปฏิบัติหลวงพี่ตายแล้วจะไปไหน แม่ชีถนอมนั่งเข้าที่ดูอยู่พักหนึ่งแล้วตอบว่า **คนปฏิบัติหลวงพี่ต้องขึ้นสวรรค์เจ้าค่ะ.. อย่างน้อยก็ดาวดึงส์**

ที่กุฏิของหลวงพี่ท่านไม่มีสมบัติอะไรเลย ของท่านอย่าไปหา ไม่มีอะไรเลยจริงๆ ถ้าเป็นพระอื่นต้องมีบ้าง ไอ้โน่น ไอ้นี้ โทษทัศน์มี อะไรก็มี ความจริงท่านจะซื้ออะไรก็ได้ โทษทัศน์ท่านก็ซื้อได้ เงินท่านหมดไป แต่ท่านไม่เอาเลย ไอ้ของพรรค์นี้ ท่านไม่เอาเลย มีแต่อัฐบริวารแล้วก็ที่นอนที่ท่านใช้อยู่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มีเลย เพราะท่านไม่สะสม มีคนไปทักหลวงพี่ว่า

“โอ้โฮ! หลวงพ่อสร้างตึกอะไรให้พระอยู่ แล้วหลวงพ่อกำลังอยู่อย่างนี้ ทำไมหลวงพ่อไม่สร้างที่อยู่ให้มันดีบ้างล่ะ” ท่านบอกว่าไม่เอา เราให้เขามีความสุขก็พอใจแล้ว เราจะอยู่อย่างนี้ก็อยู่ได้ จะกินอย่างนี้ก็กินได้ ให้เขามีความสุขก็แล้วกัน เขามาอยู่กับเรา ต้องให้มีความสุขแก่เขา อย่าให้เดือดร้อน ให้ได้รับความร่มเย็น โรงเรียนมี ครูมี อยากเรียนก็เรียนเลย ใครอยากบิณฑบาตก็ไป ใครไม่ไป ก็มีข้าวให้”

ตั้งแต่น้ำรู้จักปู่ผงมา น้ำก็เห็นชีวิตแก่ลำบากมาก ตั้งแต่ยังไม่มีครอบครัว หรือตอนมีครอบครัวแล้วก็ลำบาก บ้านที่ปู่ผงอยู่ น้ำไม่อยากให้ใครไปเลย เพราะสภาพมันแย่มากเกินไป เป็นกระต๊อบไม้เก่าๆ เล็กๆ พื้นที่ดิน ทึบคร่ำ ทุกสิ่งทุกอย่างใช้พื้นที่เดียวกันหมด ใต้ถุนบ้านก็สกปรกยุ่งชุมเป็นน้ำคร่ำเหม็นๆ ปู่ผงมีชีวิตที่ลำบากยากจนถึงขนาดหลวงปู่ท่านต้องเอ่ยปากให้ปู่ผงทำบุญ

‘ตอนนั้นหลวงพ่อกับท่านบอกว่า **ไอ้ผง..มึงเอาเงินมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับกู** เราก็ตอบท่านไปว่า ทำไมจะต้องมาเอาเงินกับผมด้วยล่ะ หลวงพ่อก็รู้ว่าผมไม่มี ให้ไปเอากับนายห้าง สวัสดิ์หรือคุณนายล้อมลี เขาก็สร้างให้แล้ว ท่านก็บอกเราอีกว่า **ไอ้ผง..ที่มึงยากจนอยู่ทุกวันนี้ เพราะมึงไม่มีสายสมบัติ**

หลังจากที่ปู่พงทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว
ท่านได้มอบพระของขวัญ
ให้ปู่พงองค์หนึ่ง ท่านบอกว่า

“

ให้เก็บพระของขวัญไว้ให้ดี มึงรู้ไหม
ถ้าใครเอาไปบูชา เท่ากับมีสมบัติเป็น
พันล้านทีเดียว ถ้าบูชาดี ๆ ก็เท่ากับมี
สมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว

”

ติดตัวมาเลย มันถึงได้ยากจน ถ้ามึงเอาเงินมาทำบุญกับกู
๒๕ บาทเนี่ย เท่ากับมึงจะมีสมบัติพันล้านติดตัวเชียวนะ
ภพชาติต่อไปมึงจะไม่จนแบบนี้ เราก็เลยไปหาเงินมา ๒๕ บาท
มาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับท่าน และหลวงพี่ยังบอกอีก
ว่าที่มึงทำบุญกับกูนะ ถูกพระธรรมกายนับอสงไขยองค์ไม่ถ้วน
ทีเดียว ต่อไปคำว่าจนไม่ต้องพูดกันละ ต่อไปอีกก็ภพที่ชาติ
ก็มีสายสมบัติติดตัวไป จะไม่ยากไม่จนอีก’

พอน้ามาฟังปู่พงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แล้วได้มารู้ถึงบุญกรรม

ของแกที่หลังว่า ที่ปู่ผงจนมากก็เพราะอดีตชาติแกเคยเกิดเป็น
มหาดเล็กที่ไม่ชอบทำทาน และคิดเสียดายทรัพย์ที่พระราช
เอามาบริจจาค และมักคิดในใจกลัวว่าสมบัติพระราชจะหมด
ด้วยกรรมนี้เอง ทำให้ปู่ผงเกิดมาชาตินี้ ทั้งจน ทั้งลำบาก นี่ขนาด
แกแค่คิดเสียดายแทนนะ แล้วคนที่ห้ามทำบุญกับหลวงปู่ หรือ
ขวางการทำบุญกับท่าน น้ำไม่อยากจะนึกเลยว่าชาติหน้าเขา
จะลำบากยากจนขนาดไหน

น้ำว่าเรื่องนี้มันให้ข้อคิด..เพราะจริงๆ หลวงปู่ท่านไม่ได้
อยากได้เงินของปู่ผงเลยสักนิด เพราะมีคนแห่มาทำบุญกับ
ท่านเหลือเฟือ และท่านจะช่วยปู่ผง โดยให้เงินปู่ผงไว้ใช้
โดยไม่ต้องลำบากก็ยังมี แต่หากใช้วิธีนี้ชาติหน้าปู่ผงก็ยัง
ลำบากยากจนอยู่ดี แต่ท่านคิดช่วยปู่ผงโดยบอกให้ปู่ผงทำบุญ
ต่างๆ ที่เงิน ๒๕ บาท มันมากสำหรับปู่ผงมากๆ แต่ท่านก็ยัง
ให้ปู่ผงทำเพื่อไม่ให้ชาติหน้าปู่ผงต้องเกิดมาจนอีก

หลังจากที่ปู่ผงทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว ท่านได้มอบ
พระของขวัญให้ปู่ผงองค์หนึ่ง ท่านบอกว่า ให้เก็บพระของขวัญ
ไว้ให้ดี มีงูไหม ถ้าใครเอาไปบูชาเท่ากับมีสมบัติเป็นพันล้าน
ทีเดียว ถ้าบูชาดีๆ ก็เท่ากับมีสมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว
ซึ่งปู่ผงก็ได้ทำตามทีหลวงปู่แนะนำและนำพระของขวัญพก

ติดตัว จนได้พบกับอานุกาฬในวันที่ขึ้นรถเมล์จากสุพรรณ
มานครปฐม พอรถเมล์วิ่งมาถึงสามแยกก็คว้าทั้งคัน คนในรถ
๑๑ คน หัวร้างข้างแตก แขนหัก เลือดออก แต่ปู่ผงไม่เป็น
อะไรเลย ซึ่งปู่ผงอัศจรรย์ใจมาก อีกหนครั้งที่หลานชายแกะข้อ
แท็กซีไปชนมา รถพังหมด ใครเห็นก็นึกว่าไม่รอด ถ้ามั่นว่า
..มึงรอดมาได้ยังงี้วะ หลานชายบอกว่า เหมือนมีคนจับมันอุ้ม
ออกไป ซึ่งในรถมีรูปหลวงปู่วัดปากน้ำแปะอยู่หน้ารถทำให้
รอดมาได้

ตั้งแต่ปู่ผงรู้จักวัดพระธรรมกาย แกก็ได้มาวัด แต่ก็มาไม่
ค่อยไหว เพราะชรามากแล้ว ถ้าจะมาต้องให้คนไปรับ แต่น้ำ
จะสังเกตเห็นว่า ปู่ผงจะมีความปีติดีใจในทุกครั้งไม่ว่าวัดจะมี
การทำบุญอะไร โดยเฉพาะบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ น้ำยังชวน
แกมาวัดพระธรรมกายเลย น้ำบอกแกว่า หลวงพ่อธัมมชโย
ท่านจะสร้างวิหารเอาไว้ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของหลวงปู่
ปู่..ไปเอาบุญกันไหม ปู่ผงแกตอบว่า กู..ก็อยากไป แต่กูขี้เี่ยว
ลำบาก ที่กูอยากไปเพราะหลวงพี่เคยบอกกูว่า**ใครทำอะไรให้
หลวงพี่ไม่ว่าท่านตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ ได้บุญไม่ต้องพูด
กันละวะ** น้ำก็ถามปู่ผงว่า ทำไมไม่ต้องพูดล่ะ ปู่ผงบอกว่าก็ได้
บุญมากนะสิ น้ำก็ถามต่อว่า ได้บุญขนาดไหน ปู่ผงบอกว่า **บอก
ไม่ถูก ประมาณไม่ได้ หลวงพี่ท่านว่า..เป็นไชยๆ ก๊ปปๆ ทีเดียว**

แล้วสุดท้าย น้ำก็ถามปู่ว่า ตกลงจะไปแน่หรือเปล่า ปู่บอกว่า
แน่ แล้วปู่ก็ถามว่า มึงจะมารับกูหรือเปล่า น้ำก็บอกวาม...

ปู่ผงมักจะพูดเสมอว่า หลวงปู่ท่านเป็นคนจริง ทำอะไร
แล้วทำจริง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดให้ปู่ผงฟังว่า ถ้าไม่ชนะมาร
จะไม่ไปไหน ยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ถ้าสู้ไม่ได้ท่านไม่ยอม
ท่านตายแล้วเกิดใหม่ ท่านต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อ ตอนที่
หลวงปู่สู้กับมาร มารมันถามหลวงปู่ว่า จะปราบหรือจะโปรด
หลวงปู่บอกว่า ‘ปราบ’ มารมันบอกหลวงปู่ว่า ‘มีแต่เขา
จะโปรด หลวงปู่เก่งขนาดไหนจะปราบ หลวงปู่บอกปราบ
อย่างเดียวไม่โปรด’

ด้วยความที่เราเป็นลูกหลานแท้ๆ ของหลวงปู่ สิ่งหนึ่งที่
เราห่วงกันมาก ก็คือ กลัววิชชาธรรมกายที่หลวงปู่อุตส่าห์
ค้นพบจะไม่มีผู้สืบทอด เรื่องนี้.. น้ำเคยได้ยินปู่ผงคุยกับปู่ใส
(หลานหลวงปู่) คุยเรื่องนี้กันเป็นปี ถามกันไปถามกันมาอยู่
หลายครั้ง ปู่ใสพูดกับปู่ผงว่า ถ้าหลวงพี่เป็นอะไรไป ก็ห่วงแต่
วัดปากน้ำว่าพระเถรเถรชีจะพากันอด ปู่ผงก็ตอบว่า หลวงพี่นะ..
ไม่ห่วงหรอกวัดปากน้ำ ท่านห่วงวิชชาธรรมกายของท่าน แต่
ในช่วงหลังปู่ผงก็มาบอกปู่ใสว่า ตอนนี้หลวงพี่ท่านไม่ห่วงแล้วนะ
ปู่ใสถามว่าทำไม ปู่ผงก็ตอบอีกว่า หลวงพี่ท่านบอกว่าผู้สืบทอด

วิชา นะ..เกิดแล้ว ปู่โสก็ถามว่า ไช้ญาติเรา หรือคนในวงศ์วาน
ของเราอีเปล่า ปู่ผงก็ตอบว่า เปล่า..เป็นคนสิงห์บุรี !

เรื่องผู้สืบทอดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ในใจน้ำมาตลอด จนกระทั่งน้ำได้มีโอกาสมาทราบประวัติหลวงพ่อรั้มมชโยจากหนังสือโลกทิพย์เมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อนนี้ ว่าท่านเป็นคนสิงห์บุรี แล้วมาศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงปู่จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พอน้ำและญาติๆ อ่านเสร็จตอนหลังก็จ้างรถชวนญาติๆ หลวงปู่มาวัดพระธรรมกาย มากราบหลวงพ่อรั้มมชโยกัน ๑๐ กว่าคน พอเจอท่านเท่านั้นแหละ บ้าละออ หลานสาวแท้ๆ ของหลวงปู่ท่านก็ปล่อยโฮ ร้องไห้ใหญ่เลย บอกพวกเรามาถูกทางแล้วๆ เพราะหลวงปู่เคยบอกไว้ว่า คนได้ธรรมกายจะสว่างแบบนี้ และนับจากนั้นน้ำเองก็ได้มาวัดมาสร้างบารมีเรื่อยมา และได้ย้อนกลับไปหาปู่ผงใหม่ให้แกช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้สืบทอดให้น้ำฟังอีก แกบอกว่าเคยถามหลวงปู่เรื่องนี้หลายครั้ง และแกก็ย้ำอีกในครั้งล่าสุด ว่า ‘หลวงปู่เคยบอกอีกในช่วงที่อาพาธมากๆ ใกล้มรณภาพว่า คนดีเขามาแล้ว จะมาแทน มาจากทางสิงห์บุรี คนนั้นเขาดี เขามีวิชาธรรมกายเด่นมาก บุญบารมีของเขามาก เขาจะเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก...’

ต่อมาในบั้นปลายชีวิต ปู่ผงมองไม่เห็น มีอาการเหมือน

เป็นตาต่อ จึงได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลให้หมอมารักษาตาให้ แต่หมอบอกว่าประสาทตาตายหลายปีแล้ว ไม่สามารถรักษาให้หายได้ ต่อมาปู่ผิงเสียชีวิตด้วยโรคอัมพาตก่อนอายุได้ ๙๐ ปี

ยังมีอีกมากที่เกี่ยวกับหลวงปู่และคุณวิเศษของท่าน จะให้เล่าต่อเดี่ยวจะไม่จบ แต่สิ่งหนึ่งที่น้ำอวยากจะบอกคือ การที่น้ำได้มาเป็นลูกหลานหลวงปู่แท้ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้น้ำภูมิใจที่สุด เพราะหลวงปู่ท่านจะรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม น้ำจึงได้อธิษฐานตอกย้ำทุกครั้งขอให้ได้เกิดเป็นสายเลือด เป็นเชื้อสายของท่านอีกทุกภพทุกชาติ และขอให้ได้มาเล่าเรื่องราวของท่าน เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับท่าน ถ้าน้ำไม่รู้ก็ขอให้รู้ ที่รู้แล้วก็ขอให้จำได้แม่นยำ เพื่อเอาไว้ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังฟัง เพื่อช่วยท่านธำรงไว้ซึ่งวิชชาธรรมกาย งานใดที่ใครทำไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นงานเล็กงานใหญ่ เมื่อมาถึงมือน้ำจะขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำให้สำเร็จทุกอย่าง

และสุดท้ายนี้..ก็ใกล้วันหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำเข้ามาทุกวันๆ แล้ว อย่าลืมชวนกันมาเอาบุญกับท่านเยอะๆ กันนะ...”

ทำไม.. ต้องหล่อ รูปเหมือนหลวงปู่ ด้วยทองคำ

การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำ เป็นอามิสบูชา ที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติบูชาต่อเนื่องอย่างไม่ขาดสาย เพราะการบูชาเป็นกุศโลบายอย่างหนึ่งในการฝึกใจที่หยาบกระด้างให้อ่อนลงจนสามารถน้อมรับคุณธรรมของผู้อื่นไปปฏิบัติตามได้

ดังนั้น..ผู้ที่ยังไม่เข้าใจในคุณธรรมความดีของผู้ที่ควรบูชา หากได้ชินกับการบูชาแล้ว ในที่สุดย่อมเห็นและตระหนักถึง

คุณธรรมที่มีอยู่ในตัวของผู้ที่ควรบูชาอย่างแจ่มชัด โดยเฉพาะในขณะที่มีความทุกข์ คนเราจะดิ้นรนเพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ โดยการหาที่พึ่งที่คิดว่าดีที่สุด และเมื่อได้มาพบรูปหล่อหลวงปู่ที่เกิดจากวัสดุที่มีค่าที่สุด ก็จะสนใจหันมาศึกษาเรื่องราวของท่านจนเกิดความเลื่อมใส และเกิดความรู้สึกอยากปฏิบัติตามข้อวัตรปฏิบัติเพื่อให้พ้นทุกข์ **และที่สำคัญการหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ เป็นการประกาศให้โลกรับรู้ถึงคุณความดีของท่านโดยวิธีอันชาญฉลาด** เพราะการหล่อท่านด้วยทองคำ **จะทำให้ชาวโลกต่างสงสัยและเกิดคำถามตามมาอย่างนับไม่ถ้วนว่า** ทำไมต้องหล่อท่านด้วยทองคำ และนั่นก็เป็นโอกาสที่เราจะได้เล่าประวัติ คุณธรรมของท่าน และชักชวนเขาให้ทำตามข้อวัตรปฏิบัตินั้น อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไปเข้าสู่ยุคที่ทองคำหายากและราคาแพงกว่านี้ หรืออีก ๑,๐๐๐ ปีข้างหน้า ก็เกิดคำถามให้โจษขานซ้ำๆ อย่างไม่รู้จบว่า ทำไมชาวโลกยุคหนึ่งจึงเกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า ร่วมใจกันหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำแท้ซึ่งเป็นวัสดุที่มีมูลค่ามหาศาลขนาดนั้น อีกทั้งยังหนักถึง ๑ ตัน **และปริศนาตรงนี้เองจะตรึงให้ชาวโลกมุ่งค้นหาคำตอบว่า ท่านเป็นใคร สำคัญอย่างไร จนรู้สึกซาบซึ้งและหันมาปฏิบัติธรรมเพื่อหาทางพ้นทุกข์ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังเช่นหลวงปู่...**

ความยาก ๗ ประการ กับโอกาสที่มาถึง

การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นสิ่ง
ที่เกิดขึ้นท่ามกลางเหตุแห่งความยาก ๗ ประการ คือ...

๑. แคะจะหาบุคคลที่มีความคิดจะหล่อพระด้วยทองคำ
ขนาดใหญ่ทั้งองค์ขนาดนี้..ก็ยากเต็มที เพราะทองคำเป็นวัสดุที่
มีราคาสูง ดังนั้นจึงมีคนจำนวนมากหล่อพระด้วยสำริด และมี
คนจำนวนน้อยหล่อพระด้วยทองคำ

๒. หากเราเป็นผู้มีทรัพย์น้อย ตลอดชาตินี้ก็คงหมด
โอกาสที่จะหล่อพระขนาดใหญ่ตามลำพังด้วยตัวเอง

๓. แม้จะเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินจำนวนมาก และหล่อพระตามลำพังได้ด้วยทรัพย์สินของตนเอง ก็จะไม่ทรงพลาญภาพเท่าการหล่อพระที่เกิดจากพลังมหาศรัทธาของหมู่คณะใหญ่รวมกัน อีกทั้งในอนาคตถ้าผู้ที่มีทรัพย์สินนั้นสิ้นอายุขัยแล้ว ก็จะทำให้ผู้ดูแลรักษาองค์พระได้ยาก เพราะพระที่หล่อไม่ได้เป็นสมบัติของส่วนรวม ที่มหาชนทั้งหลายเกิดความรู้สึกว่าต้องช่วยกันรักษา

๔. มีบุคคลในโลกนี้น้อยคนนัก ที่สามารถเป็นศูนย์รวมใจเพื่อรวบรวมทองคำแท่งจำนวนมากได้

๕.มหาปุษณียาจารย์ผู้มีความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ บังเกิดขึ้น
ได้ยาก อีกทั้งมหาปุษณียาจารย์ผู้นั้น ท่านต้องมีบุญที่สั่งสมมา
ทางด้านนี้มากพอที่จะ دلใจให้มนุษย์ยุคนั้น เกิดมหาศรัทธา
อย่างแรงกล้าคิดหล่อท่านด้วยวัตถุธาตุอันเลิศ เช่น ทองคำ

๖.ผู้ที่คิดจะหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ ต้องมีบุญที่เคยสั่งสม
มากับท่าน หากแม้ไม่เคยสั่งสมบุญมากับท่าน ก็ต้องมีบุญ
พิเศษอื่นๆ ที่เคยสั่งสมมาในอดีตไป دلใจทำให้เกิดปัญญาคิด
ต่อบุญให้กับตนเอง

๗.หากหล่อเสร็จไปแล้ว แต่เราเพิ่งเกิดศรัทธา หรือมา
ทีหลัง คิดอยากหล่อ ก็ไม่อาจรื้อกลับมาหล่อใหม่ได้

เมื่อโอกาสมาถึงแล้ว เราคงต้องเป็นผู้เลือก ผู้ตัดสินใจ
ด้วยตัวเอง เพราะจะมีสักกี่ชาติ จะมีสักกี่ครั้ง ที่เราจะได้สร้าง
มหากุศลอันยิ่งใหญ่ ที่บริสุทธิ์ บริบูรณ์ เช่นนี้ติดตัวไป...

ข้อแตกต่าง

ระหว่าง

การส่งผลของบุญที่ทำทันที
แต่ทยอยทำไปเรื่อยๆ จนครบ

กับรอให้มีเงินครบก่อนแล้วค่อยทำบุญทีเดียว

หากทำบุญทันที แต่ทยอยทำไปเรื่อยๆ จนครบ เมื่อ
บุญส่งผล จะทำให้เวลาได้อะไรก็จะได้อีก่อน ได้ทันที แต่สมบัติ
จะทยอยเกิด และเกิดขึ้นกับเราทีละไม่มาก แต่สมบัติจะมาเรื่อยๆ
ไม่ขาดสาย ซึ่งการทำบุญอย่างนี้มีข้อดีตรงที่ หากเรากำลังมี

วิบากกรรมที่กำลังรอส่งผลอยู่พอดี บุญนี้จะไปชิงช่วง
ตัดรอนวิบากได้ทันเวลา ทำให้จากหนักเป็นเบา จากเบา
เป็นหาย หากตายก็ไปได้

อีกกรณีหนึ่ง ตั้งใจจะทำบุญแน่ๆ แต่รอให้เงินครบก่อน
ค่อยทำบุญเต็มๆ เลยทีเดียว เวลาบุญส่งผลจะทำให้นานๆ ได้
สมบัติที แต่ได้ทีละมากๆ ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเป็นกอบ
เป็นกำ แต่มีข้อเสีย คือ ระหว่างรอให้มีทรัพย์ครบก่อนนั้น
หากมีวิบากกรรมรอส่งผลอยู่พอดี วิบากกรรมอาจชิงช่วง
ส่งผลตัดรอนไปก่อน เช่น เกิดอุบัติเหตุ ป่วย มีปัญหาการเงิน
เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน และหากโชคร้ายเสียชีวิตเราก็อาจไม่ได้
ทำบุญนี้ด้วยตัวเอง

อานิสงส์ ของการหล่อพระ ด้วยทองคำ

อารยธรรมการสร้างและหล่อสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะไว้มานาน ไม่ใช่มีเฉพาะในพุทธศาสนาเท่านั้น แต่มีมาตั้งแต่บรรพกาล เช่น รูปหล่อเทพเจ้า หน้ากากฟาโรห์ของอียิปต์ ซึ่งวัสดุที่นำมาหล่อแสดงให้เห็นถึงอารยธรรม ความเจริญ ภูมิปัญญา และความสูงส่งของจิตใจของมนุษย์ในยุคหนึ่งๆ สำหรับชาวพุทธที่ปรารถนามหากุศลใหญ่ๆ เช่นกัน จะมีความนิยมหล่อพระกันมาก

.....

เพราะถือว่ามีอานิสงส์แรงกว่าบุญทั่วไป ดังมีหลักฐานให้เห็นจากพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง พระในโบสถ์ พระประจำวันเกิด พระประจำตระกูล พระประจำตัว หรือแม้แต่รูปหล่อพระเกจิอาจารย์ชื่อดัง ซึ่งพระที่สร้างนั้น สร้างด้วยวัสดุต่างๆ เช่น ไม้ ศิลา ปูน สำริด ทองเหลือง เงิน นาค ทองคำ และรัตนชาติ

แต่ที่นิยมมากที่สุด ทุกยุคทุกสมัย**จะเป็นสำริด** ซึ่งมีส่วนผสมระหว่างทองแดงและดีบุก เพราะราคาไม่สูงจนเกินไปนัก ดังนั้น **ทองคำ** ซึ่งเป็นธาตุที่มีค่าที่สุด จึงได้รับความนิยมในการหล่อพระน้อย เนื่องจากมีราคาแพงมาก จึงเป็นเหตุให้มีคนจำนวนเพียงน้อยนิดที่คิดจะสร้างพระองค์ใหญ่ๆ ด้วยทองคำ

ฉะนั้น การหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำแท้นาดเท่าครึ่งขององค์จริง **จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยาก และการทำในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากนี้เอง ทำให้เราได้アニสงส์มาก** ดังมีรายละเอียดดังนี้

๑. เมื่อไปเกิดในภพใดชาติใด สมบัติใดที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเลิศที่สุดเท่าที่มนุษย์พึงมีในยุคนั้น เราจะเป็นผู้ได้ครอบครองสมบัตินั้น เพราะได้ทำบุญด้วยทองคำซึ่งขึ้นชื่อว่า เป็นธาตุที่เลิศที่สุด

๒. สามารถเข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐี ที่ถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติอันมากมาย เพราะได้บริจาคทรัพย์

ไว้ในพระพุทธศาสนา และเนื่อนาบุญอันเลิศ

๓. เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติอันงดงามตั้งแต่เกิดจนสิ้นอายุขัยเพราะทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งเป็นธาตุที่งามอยู่ในตัวเองตั้งแต่แรกเริ่ม และมีความงามที่เป็นอมตะ ไม่หมองคล้ำ ผุกร่อน แม้กาลเวลาจะผ่านไปเป็นพันๆ ปี

๔. เกิดในตระกูลสูง เข้าถึงฐานะอันสูงส่ง เป็นที่เคารพนับถือเกรงใจของเหล่านมนุษย์และเทวา เพราะขึ้นชื่อว่าบูชาบุคคลที่ควรบูชา ซึ่งถือเป็นมงคลอันสูงสุด

๕. เป็นผู้มั่งมีบุตร บริวาร ให้ความเคารพ กตัญญู อยู่ในโอวาท เพราะได้ทำทานด้วยความเคารพ ความกตัญญู ที่มีต่อมหาปุษณียาจารย์

๖. เป็นผู้มั่งมีปัญญาเป็นเลิศ เพราะได้ทำทานที่ประกอบไปด้วยปัญญา บูชาผู้ที่มีปัญญาถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

๗. ขึ้นชื่อว่ามิสลายบุญเชื่อมกับมหาปุษณียาจารย์ และธรรมใดที่ท่านบรรลु ก็จะสามารถบรรลุตตามอย่างท่านได้โดยง่าย สามารถเข้าถึงนิพพาน และที่สุดแห่งธรรมได้โดยง่าย

๘. เป็นผู้มั่งมีสัมมาทิฐิ เกิดในปฏิรูปเทส ในดินแดนที่พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง เพราะได้สร้างเหตุแห่งความเจริญไว้ในพระพุทธศาสนา

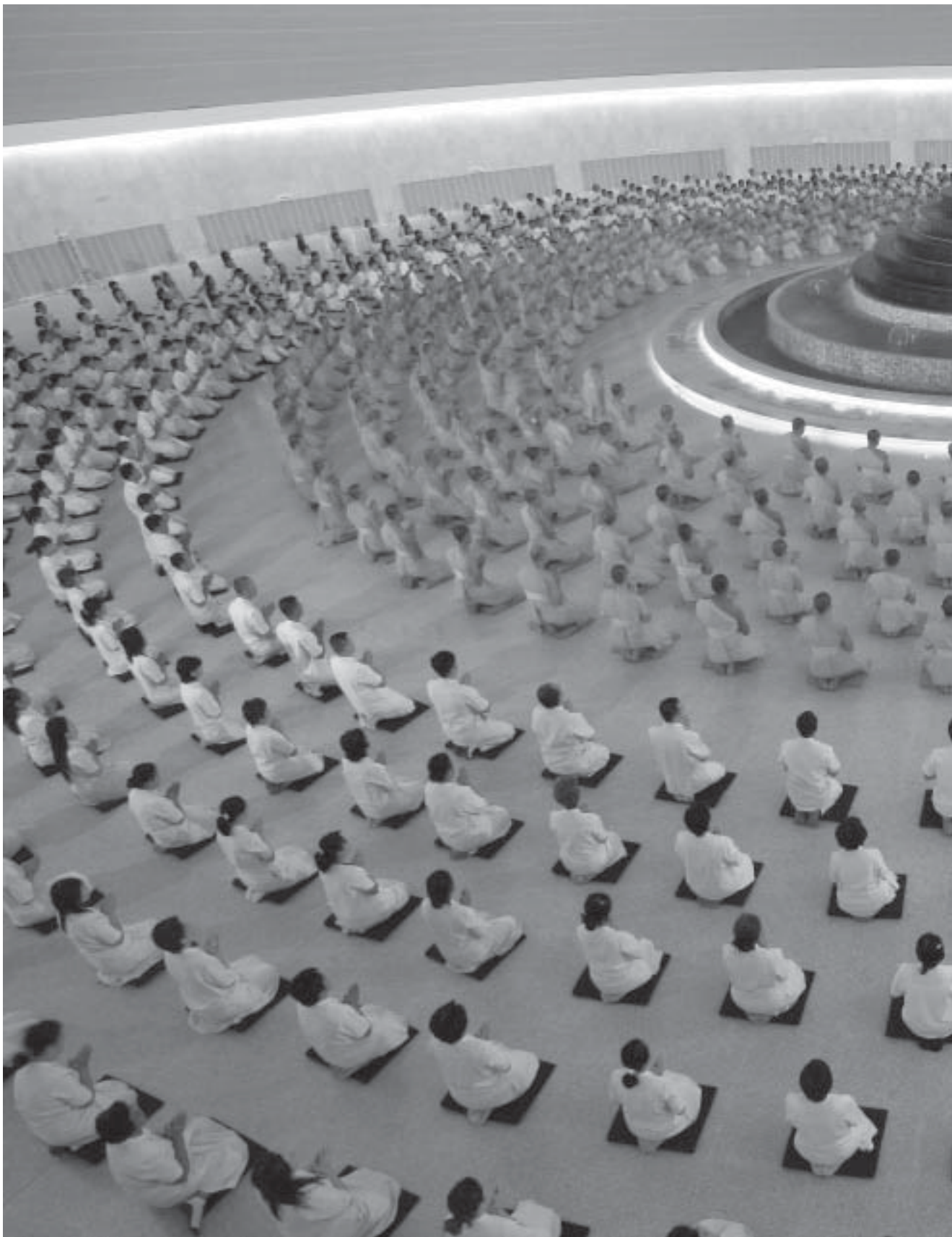
๙. หลังจากละโลกแล้ว ได้ไปเสวยทิพยสมบัติอันเป็นเลิศ ถึงพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ในทิพยวิมาน

ฯลฯ

มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ภายในมหาวิหารประดิษฐานรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำทองคำ

หนังสือ

ปรากฏการณ์...! หัวใจทองคำ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-974-452-491-1

คณะผู้จัดทำ

บรรณาธิการบริหาร ส.สุขโข

กองบรรณาธิการ	วันชัย ภัทรโกมล	ระพีพรรณ ใจภักดี
	รัตเกล้า ลีวเฉลิมวงศ์	น้ำผึ้ง พุ่มมาลี
	วรรณภา พลกลาง	บุษบา ธาราสมบัติ
	อรุณี พลกลาง	ผ่องศรี ทานาแซง

ออกแบบปก เฉียน & ออมลิน

ศิลปกรรม พีระ แสงงาม ศุภวิชฐ์ เหล่าเลิศพงษ์

ภาพประกอบ เจริญ เพ็ชรกิจ บริบูรณ์ โนรีเวช สมชาย สิงห์ทอง

พิมพ์ โรงพิมพ์ เอส.เอ็ม.เค. พรินตติ้ง จำกัด

จัดทำโดย ชมรมผู้รักบุญ

วันที่พิมพ์ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ปรากฏการณ์..! หัวใจทองคำ
...เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจาก
มนุษย์ผู้กตัญญูเร่งเติมบุญให้กับตัวเอง
โดยการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำด้วยทองคำ
เพื่อให้ตัวเขาและครอบครัวพ้นวิภว
และพบสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต